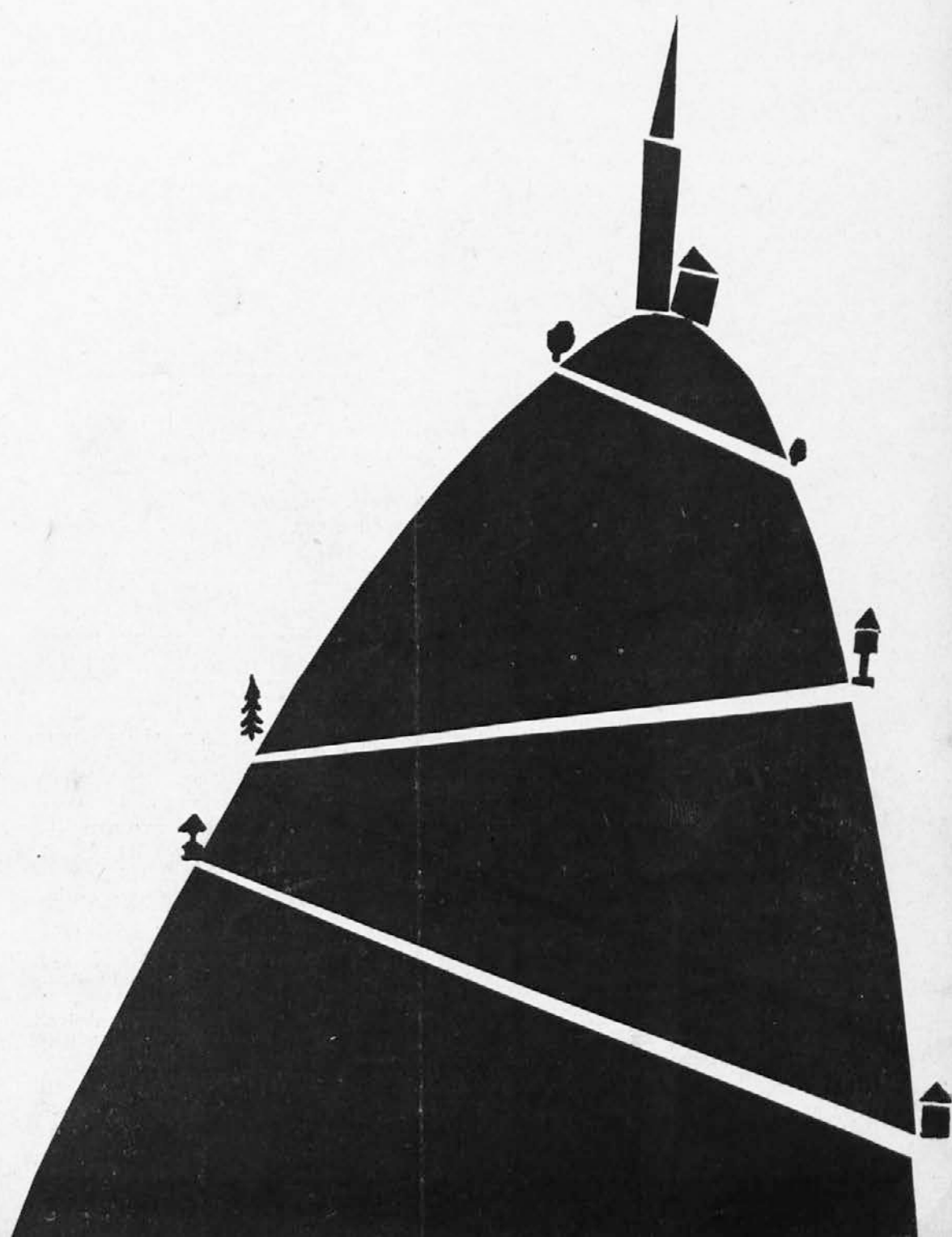

Registered at the G.P.O., Sydney, for transmission by post as a periodical.

M I S L I

1967 JANUAR ŠTEVILKA I LETO XVI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina \$2.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 759 7094.

MOHORSKE IZ CELOVCA SO ŽE OD BOŽIČA TU!

CENA S T I R I M KNJIGAM JE \$2.50, po pošti \$3.

Vendar ste vsi brez izjeme lepo naprošeni, da navržete 50 centov kot DAR MOHORJEVI, ki si toliko prizadeva za slovensko stvar na Koroškem in po svetu. Zlasti za slov. dijake.

To ceno in prošnjo za "nameček" vzemite na znanje tudi poverjeniki po naselbinah, ko boste knjige delili rojakom.

V Sydneyu je poverjenik za mohorske p. Valerijan, 66 Gordon St., Paddington (naročila sprejemajo tudi MISLI)

V Melbournu je poverjenik p. Bazilij, 19 A'Beckett St., Kew, VIC.

P O M N I T E : Knjige so vredne vsaj DVAKRAT tolikšno vsoto!

IN ŠE DRUGE IMAMO SPET

SKOZI LUČI IN SENCE, — Ruda Jurčec, I. del \$3.

NEVIDNA FRONTA — Vauhnik — \$3.

ŽIVLJENJE KRISTUSOVO — Ricciotti — \$ 5.

DUŠA KRISTUSOVA — dr. J. Kolarič (krasna knjiga za pre-mišljevanje) \$ 1.50.

DON CAMILLO IN PEPPONE, — Guareschi — zelo zabavno branje o župniku in komunistu županu. CENA \$ 1.50.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal Ruda Jurčec. — \$2.

STOJI NA REBRI GRAD, zgodovinska povest, spisal Metod Turnšek — \$1.50.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

DOMAČI ZDRAVNIK. Knajpova zdravilna metoda z vodo. — Šilingov 15.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — Šil.10.

DESETI BRAT, znani Jurčičev roman — \$1
DANTEJEV "PEKEL" v prevedbi Tineta Debeljaka — \$2.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

POTA DO ČLOVEKA, psihologija občevanja med ljudmi. Spisal dr. Anton Trstenjak. — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

NOVO LETO — NOVA ZALOGA ČASA

NAJVEČJI IN VSEOBSEŽEN DAR novega leta je — čas. Zbudili smo se tisto jutro in se zavedeli: spet je šlo eno leto v nepovračljivo večnost, mi smo pa še tu, ni nas potegnilo staro leto za seboj s tega sveta. Življenje za nas se nadaljuje in prinaša nove naloge. Ostanemo na svetu, ostanemo v času. Svet in čas nas bosta zaposlila. Ne bomo mogli ne mimo enega ne mimo drugega.

Svet

Nekdo je zapisal: "Svet" ni samo tisto čudovito veličastje, ki ga gledamo okoli sebe kjerkoli na zemeljskem krogu in mu pravimo božje stvarstvo: orna zemlja, gora, planina, morje. Svet je tudi, kar je "ustvaril" človek: vas, mesto, tovarna, prodajalna. Stvarnik daje človeku čas in razum, da oblikuje svet po lastni zamisli.

"Motijo se tisti, ki v zavesti, da nimamo tu trajne domovine, ampak iščemo prihodnje, mislijo, da moremo zanemarjati svetne dolžnosti. Pri tem pozabljajo, da vera sama še posebej zahteva izpolnjevanje dolžnosti, ki jih vsakemu nalaga njegov poklic. Nič manj se ne motijo tisti, ki naspornito mislijo, da se morajo tako zakopati v svetne zadeve, ko da bi te ne imele nič skupnega z verskim življenjem."

Tako pravi koncil (konstitucija o Cerkvi v modernem svetu.)

"Po svojih udih in kot celotna ustanova mo-

re Cerkev mnogo pomagati človeški družini in napraviti njeno zgodovino bolj človeku primerno."

"Tu na koncilu smo se naučili vsi, bratje in koncilski očetje, človeštvo bolj ljubiti in mu bolj služiti", je rekel ob zaključku papež.

Potniki proti nebesom smo, pa zaradi tega ne zaničujemo sveta, zavedamo se naloge, da ga po svojih močeh oblikujemo in zboljšujemo.

Čas

Novo leto nam je prineslo novega časa. Ali naj ga zapravljamo brez koristi?

V Ljubljani se v nekem letaku takole navdušujejo za pravilno porabo časa: LJUDJE NIMAJO ČASA. . .

Otrok, igra se, zdaj takoj nima časa... kasneje... Šolar, naloge bi moral narediti, inma časa... kasneje...

Dijak, krožke ima in toliko dela, nima časa... kasneje...

Mlad fant, ukvarja se s športom, nima časa... kasneje...

Mlad mož, svojo hišico ima, opremiti jo mora, nima časa... kasneje...

Družinski oče, otroke ima, nima časa... kasneje... Stari starši, vnuke imajo, nimajo časa... kasneje...

Bolni so! Svoje skrbi imajo, nimajo časa... kasneje...

Umirajo, nimajo...

Prepozno!... Nimajo več časa!

Z ATEISTI?

“MLAD SS-OVEC, KI JE POGOSTO SPREMLJAL oddelek (jetnikov) na delo, je sovražil križ ob potu. Bil je velik, krepak mož, plavalas, s sinjimi očmi, dvojni arijec. Ta ‘kulturonosec’ je imel pravo veselje, če je ob mimohodu brenil križ s svojim škornjem. Les je bil v zemlji strohnel in vsakokrat se je slišal tresk. Izgledalo je, kot bi poljski križ zastokal pod surovimi brcami sovražnika Boga.” (P. Lenz: DACHAU, stran 200—201)

Ta človek je bil kajpada ateist, bogotajec. Vse, kar še beremo o njem, dokazuje, da je komaj še človek — rajši zver v človeški podobi. Marsikdo med bralci se bo spomnil na kako drugo podobno človeško zver. S takimi je izključen vsak razgovor — dialog — pa naj že bo o božjih ali zgolj človeških zadevah.

Vendar niso vsi ateisti tako daleč padli in ne padajo. Dandanes je najbolj poznan predstavnik ateizma komunizem — podobno kot je bil pred desetletji nacizem. Uspeva mu, da vzgoji v svojih vrstah zveri v človeški podobi, ne doseža pa tega pri vseh svojih pristaših. Na drugi strani pa dobro vemo, da ateisti niso le med komunisti. Ni jih ravno malo, ki so odločni nasprotniki komunizma, čeprav ne izrečno zato, ker je komunizem brezbožen. So ateisti, vendar so ostali — ljudje.

Ali je mogoč razgovor — dialog — med kristjani in takimi ateisti? Mogoč je in celo potreben, je rekel papež Janez XXIII., za njim Pavel VI. in ves škofovski zbor o priliki drugega vatikanskega koncila. Ne gre za pomenek ali razgovor z ateizmom, z ideologijo, ki taji Boga. Ateizem v vsaki obliki — izrečno zlasti komunizem — Cerkev do konca obsoja že s samim svojim obstojem. Od Boga je, za Boga obstaja — jasno, da z ateizmom nima nič skupnega. Ker pa ateizem, kolikor ga je, ne visi nekje v zraku, ampak je doma v glavah ljudi, ki se imenujejo ateisti, je naravno, da so z ateizmom vred obsojeni tudi oni.

Vendar je v svoji ljubezni do ljudi in njihovih duš Janez XXIII. znal najti razloček med ateizmom in ateisti. (Izrečno tudi med komunizmom in komunisti.) Za njim Pavel VI. in koncilski škofje. Ko je razmišljanje o tem razločku dozorelo v zaključke, je prišla na dan ideja: razgovor — dialog — tudi z ateisti, brezbožci, v kolikor so ostali in ostajajo — ljudje.

Pavel VI. je lepo razvil gornjo misel v svoji okrožnici ECCLESIAM SUAM (Svojo Cerkev) leta 1964. Cerkev ima dolžnost, da obsodi in zavrže ateizem, ima pa obenem tudi pastirsko dolžnost, da skuša ateista razumeti. To je čisto po izreku sv. Avguština iz davnih stoletij, ki je dejal: Zmote je treba pobijati, toda ljubiti tiste, ki se motijo.

V poskušanju, da bi ateiste razumel, preiskuje Papež vzroke, zakaj ateizem v moderne svetu narašča — pa ne samo pri komunistih. Štirje vzroki ali razlogi se mu pokažejo:

1. Včasih se ateizem pojavi kot odpor zoper napačno predstavljanje Boga pri vernikih, ki so slabo poučeni. Predstavljajo si ga preveč po človeško. To marsikoga odbija in se mu zazdi, da je vera v Boga nekaka otročarija. Tudi v cerkvenih molitvah utegne biti kakšen jezikovni izraz, ki ni v skladu s pravilnim umevanjem Boga in božjih reči. Zato pravi papež: “Nekatere jezikovne in liturgične oblike moramo očistiti, da bodo mogle čim bolj dovršeno in jasno izraziti duhovno realnost, katere znak so.”

2. Nekatere ljudi spelje v ateizem iskren, darsi pogrešen idealizem in želja po socialni pravičnosti. To so tako imenovani humanitarci in reformatorji. Želijo svet zboljšati, pa se jim zdi, da vera v Boga pri tej želji nič ne pomaga. Prepričani so celo, da je vera ovira za vsak svetni napredek. Papež pravi o njih: “So polni hrepenenja in včasih kakor navdahnjeni po strastni želji, da bi dosegli, kar je nedosegljivo, često pa tudi gnani po velikodušnih sanjah o pravici in napredku. V teh sanjah so plemeniti socialni cilji postavljeni na mesto neomejenega in nujnega Boga. To pa ravno dokazuje neizkorenljivo potrebo po božjem izvoru in cilju vseh stvari. Naša učiteljska dolžnost je, da potrpežljivo in modro pojasnjujemo božjo nedostopnost našim čutom (transcendentalnost) in notranjo vseobsežnost (imanentnost)”

3. Mnogi ateisti se sklicujejo na znanost, ki “o Bogu nič ne ve in ga nikjer ne najde.” Papež pravi o njih, da se “često z naivnim navdušenjem poslužujejo človeškega razuma, da bi se dokopali do znanstvene razlage vesolja.” Njihovega napa ne graja, daje mu primerno priznanje. Pove jim pa, da zaman iščejo s takim postopkom “neizpodbiten in sam v sebi zakonit dokaz za svoj ateizem.” Nasprotno: če bi svojo pot razumskega razmišljanja nadaljevali do konca, bi morali priti “do logičnega priznanja bivanja najvišjega

Boga". Na žalost pa svojo pot zaradi političnih ali drugačnih zunanjih razlogov prostovoljno prekinjajo in tako upihnejo "višjo luč za razumljivost vesolja."

4. Marsikak ateist, pravi papež, je ateist zato, ker vidi toliko pomanjkljivosti in grdobije v sodobni človeški družbi. Takega "priganjajo plemenita čustva nepočakljivosti s poprečnostjo in samopašnostjo mnogih današnjih socialnih ustanov. Tak ateist si zna izposoditi od naših evangelijev načine in izraze človeške vzajemnosti in usmiljenja." S takim človekom se da govoriti. Morda bo le spoznal, da je na svetu vzajemnosti in usmiljenja toliko manj, kolikor bolj se svet otresa Boga. Niti v evangelijih bi ne bilo brati toliko lepih besed o vzajemnosti in usmiljenju, če bi ne prihajali taki nauki od Boga — koliko manj mo-

remo pričakovati, da bi se človeška srca po njih ravnala — brez vere v Boga.

Po takih razlagah in poskusih ateiste razumeti, zaključuje papež, da razgovor — dialog — z njimi ni brez smisla. Cerkev je voljna in pripravljena. Če razgovor — dialog — nima uspeha, ni kriva Cerkev. Kriva je neizprosna sovražnost ateističnih režimov, ki odločno odklanjajo vsako zблиževanje. Toda ker prav ti režimi niso več tako trdno zasidrani v podrejenosti ljudskih množic, prihajajo na dan vsakovrstne spremembe, je tudi vedno več upanja na dialog med kristjani in ateisti. V mnogih zgolj svetnih zadevah je že zdaj mogoče tudi neko zблиževanje, celo sodelovanje. Podlaga je dana za nadaljnji razvoj, "Duh veje, koder hoče" — na nas je, da mu skušamo pripraviti srca — svoja in sočloveška.

NOVOLETNE MISLI

Vladimir Kos, Tokio

Za novo leto smo si možje nadeli nove zapestne ure, žene pa ogrlice iz trdih hrepenenj in mehkih misli, in vsak večer se svetlikajo v leni reki januarja.

In vsak večer, prižgemo dišave najstarejših provinc otoka; le halje iz svile (kemične tovarne) šepetajo oknom, le hlad sloni na vogalih (namesto mladih policistov.)

Do danes ni nikogar od onstran reke Sumida. Tudi letos nihče ne bo nudil tržnih cen za v pesnikih rojene misli — kot da možje in žene ne spominjajo se srca krivulje.

Potem pozabimo na kolobar zapestne ure (in vseh ogrlic-.) A tisti od nas, ki "čuvamo" rdečo luč v kapelicah, se napotimo v protest pojoč otemnelim ulicam: "Ali ni nesmrten up le neviden, lahek, lep, in življenje misli. . ."

Misli, January, 1967

UPOKOJENEC PEPE JE GOVORIL V CERKVI

NI ZAPISANO, KAKO SE JE PISAL. Najbrž ne Metulj. Poročilo pove samo to, da mu je ime Pepe. Bilo je pa v škofji Loki. Na zahvalno nedeljo so v farni cerkvi priredili posebno slovesnost. Pred obilno zbranimi farani so nastopili govorniki vseh mogočih poklicev: Družinska mati, majhna deklica, Lidija, dijak Peter, srednješolec, delavec Cene, kmet Ivan, slepa in hroma Betka, 82 let stari prof. dr. Ivan Doleneč, uršulinka sestra Blondina in — upokojenec Pepe. Govoril je v imenu vseh upokojencev v župniji. Najprej se je zahvalil koncilu, ki je odredil, da smejo v cerkvi govoriti tudi neduhovniki. Potem je rekel:

"O nas upokojencih nekateri mislijo, da čakamo le na pokojnino vsakega prvega v mesecu, sicer pa da smo brez koristi za družbo. Pa to ni res. Radi pomagamo bližnjemu, svetujemo mladim, obiskujemo bolnike, tolažimo žalostne, se veselimo z veselimi in smo srečni, ko gledamo gospodarski in kulturni napredek, h kateremu smo tudi mi prispevali z žulji in umom. Vsak upokojenec je od dela zgaran, zato vreden spoštovanja in tudi priznanja. Cerkev računa z nami, pričakuje od nas več molitve, povezanosti z župnijo in verskim življenjem v njej. Po dobrih delih nas bo sodil Bog. Najbrž bi vsak upokojenec lahko napisal cele romane o svojem življenju, a vsebina vseh bi bila enaka — veliko hudega je bilo v življenju, Bog pa je še več dobrega dal. Zato danes Bogu prisrčna hvala za vse!"

POGLED V NEDOLŽNO OKO

Erna Vran, Vic.

ZNANA PESEM Z GORNJIM NASLOVOM mi pride v spomin, kadar mislim na dogodek iz leta 1945. In na ta dogodek se spomnim prav pogosto, posebno sedaj, ko gledam v očke svoji komaj nekaj mesecev stari hčerki.

Pred 21 leti se je moji starejši sestri Mariji rodil sedmi otrok. Bila je hčerkica in dobila ime Marta. Njenega rojstnega dneva se ne spominjam, (bilo je v predpustnem času 1945.) Še je trajala vojna, vendar pri nas nismo stradali. Pri hiši smo imeli flancate in krape po stari navadi.

Naša hiša je prva, ko se pride v vas. Moja sestra je bila naša sosedka. Kupili so si staro bajto in majhno posestvo z namenom, da si čimprej pozidajo nov dom. Toda vsako drugo leto je bil družinski prirastek in tako so z zidanjem odlašali.

Moj dom je prostorna kmečka domačija. Gospodarsko poslopje je novo, postavljeno leta 1932, potem ko je staro pogorelo z vso govejo živino vred. Stanovanjski prostori so že tako stari, da jim nihče ne ve letnice. Vse kaže, da je že bilo od začetka mogočno zidano. Kuhinja in soba poleg nje sta pod obokom (velbani) in zidovje je debelo nad meter. Kadar se je bližala huda ura ali drugačna neprijetnost, je sestra-sosedka z vso družino pribežala k nam. Tako tudi tisti dan.

Na pepelnično sredo zjutraj so nam partizani pripovedovali, kako so v Zavrhku napadli Nemce in jih častno premagali. Jaz jim nisem dosti verjela, ali naša mati je trdila, da je res slišala pred svitom streljanje nedaleč proč. Partizani so jo mirili, češ da na Barko, ki je naša sosednja vas, Nemcev nikakor ne bodo pustili. Barka je vas, ki jo Franc Magajna v svojih pripovedkah imenuje "brkinsko mesto." Po naši vasi so bili ljudje zbegani, mladina se je umikala iz vasi. Nobeden se ni dosti zanesel na obljube partizanov.

Iz naše hiše se je ob takih prilikah umaknil samo naš brat, doma je ostala njegova žena s tremi otroki, pa me tri dekleta z očetom in materjo. Oče ni maral, da bi se me poskrile. Mislim, da bi ne moglo priti nič hujšega, kot če mislim, da bi ne moglo priti nič hujšega, kot če bi se Nemci nastanili v vasi, me bi se pa okoli potikale. V domači hiši je kljub vsemu še najbolj varno. Meni je bilo takrat 19 let. Lahko sem ubo-

gala očeta, ker strahu nisem poznala. Jezila sem se na mamo in svakinjo, ki je od strahu trepetala, češ, kaj se je treba že naprej bati? Tako smo modrovali mladi ljudje.

Naša mati je mislila tudi na hčer v sosednji hiši, mojo prej omenjeno sestro, ki je imela kake tri dni staro hčerkico Marto. Poklicala jo je. Dobro se spominjam, kako je sestra pricapljala k nam zavita v deko, mati je pa prinesla malo Marto. Sprejeli smo ju in spravili v sobo poleg kuhinje. Domači smo se pa zbrali na ognjišču okoli krapov.

Že prej sem omenila, da je naša hiša prva v vasi in močno zidana. Na našem dvorišču za zidom je bila vedno partizanska straža, kadar so bili kje v bližini. Pa tudi Nemci so tam stražili, kadar je bila njihova vrsta, da so zasedli vas. Ko smo bili tako na ognjišču, smo videli, kako je partizanski stražar stekel mimo okna, takoj na to so zaropotale strojnice. Komaj je to potihnilo, je bilo slišati težke korake. Razjarjen SS-vojak je s puško odrinil hišna vrata, planil na sredo kuhinje in nekaj zatulil. Razumeli nismo, ker pri naši hiši in nihče znal nemško. Razumeli smo njegove kretnje, kazale so, naj se poberemo ven.

Poskakali smo z ognjišča, otroci so preplašeni jokali. Mati je stopila v sobo k hčeri, S-sovec je planil za njo. Dvignila je dete s sestrine postelje, se obrnila in ga pomolila Nemcu tik pred obraz. To srečanje se je zgodilo prav na pragu. Razjarjeni vojak se je na mah umiril, oči so se mu orosile. Stopil je v sobo samo za hip, pa se takoj vrnil v kuhinjo. Dal nam je znamenje, da lahko ostanemo, kjer smo. Nič več ni pregledoval. Odšel je in se kmalu vrnil z nekim oficirjem, ki je samo pogledal po nas. Nekaj sta si dopovedovala, nič ne vem kaj. Potem je oficir odšel, oni vojak je pa prisedel k nam in z nami jedel krape. Skušal se je pogovarjati, pa smo mogli govoriti samo z očmi.

Tako je "pogled v nedolžno oko" ukrotil vojaka, ki je bil ob prvem nastopu bolj podoben zveri kot človeku. Na to mislim tako pogosto, ko moja mala Jenny upira vame pogled, kot zna le nedolžen angelček . . .

Takrat kake tri dni stara Marta je sedaj učiteljica. Tista stara bajta, njena rojstna hiša, se je podrla, postavili so si prijeten dom, primeren za številno družino. Vsi, ki smo bili ob tistem dogodku pričujoči, smo še živi. Le naša mati počiva pri sv. Kocjanu, umrla je stara 82 let. Imela je 10 otrok, 7 od teh je poročenih. Doživela je 25 vnukov in vnukinj, pa celo nekaj pravnukov. Naj v miru božjem počiva!

V ZAPLOTNIŠKI VOJNI, ki sem jo napovedal pred meseci, je nenadno prišlo do silnega spopada.

Pepe Metulj mi je po narednikovem navodilu nastavil mino, ki naj bi me raztrgala na kosce. Lepo priznajmo: zarotnika sta bila kar se da prekanjena! Pomolila sta mi pod nos osem (!) slovenskih stavkov, se tiho namuznila, zavijala oči in pobarala: "Zdaj pa lepo povej, če že znam kaj po Cankarjevo — no, kaj praviš, ej?"

Spočetka še slutil nisem, da se bo vsa stvar prelevila v drobno literarno kritično nalogo. Okrnjeni sestavek sem prebiral in prebiral, da sem se ga nehote naučil na pamet. Nato sem si ga pobliže ogledoval, vestno tehtal sleherno besedo, poškilil v vse špranje v skladnji ter previdno otipal vse kite, tkivo in členke.

Da ta leposlovni štrcelj ni pognal na Pepectovi gredi, mi je bilo kmalu jasno. A to je bilo seve premalo. Bil sem na razpotju: ali gre morda za prav duhovito potvorbo ali kar za prepis? Koblebal sem in domneva je rodila domnevo, a dokazov nisem imel ne za prvo ne za drugo možnost. Podrobna razčlemba mi je povedala samo to, da gre za pisca tam okoli prve svetovne vojne. To sem izluščil iz rabe predpreteklega časa, ki je bil med tedanjimi pisci dosti bolj domač. Nekaj napotka mi je dala tudi izbira besed. Pomnimo, da gre za pisca "vseslovanske" dobe, ki mu je morala biti ruska beseda "izba" gotovo pri srcu, (če si ogledate enajsto vrstico v sestavku "Kakor nekdanj" v decembrski številki Misli na str. 370, boste našli spet nanjo v še ljubkejšem plašču!).

A iz celotnega "čustvenega tkiva" (kar nagnečenega v pičlih stavkih!), odetega v številne pripodobne, ki naj bi karmoč krepile srčno tesnobo, strah, molk in bridkost, so kar vidno poganjali brki izredno občutljivega Cankarja. Vse njegovo mehko lice je zasijalo zlasti iz poslednjih dveh stavkov, ki jih bom ponovil, ker sta za Cankarjev slog nadvse značilna: "Tako tenka je bila tišina, da bi bil slišal misel, če bi se bila napotila k meni iz daljave. To so bili časi velike bridkosti in brezkončnih sanj." Cankarjeva struna!

In zato sem zapisal: "Prav nič se ne bi začudil, če bi mi kdo dejal, da so besede iz Cankarjeve knjige 'Podobe iz sanj.'" Tu sem tudi obupal, dragi Pepe, moje policijsko delo je bilo pri kraju! Z veseljem, s strastno radovednostjo bi prelistal vse Cankarjeve "Izbrane spise", da bi iz-

kopal poslednji in odločilni dokaz, toda, ljubi moj Pepe, — nimam jih! Cankarja pa ne znam na pamet, za to bi bila moja betica premajhna.

Pač pa poznaš mojo trmo. Zaradi tvojega razodetja ne morem spreminjati svoje razsoje in vztrajam glede vseh podrobnosti. Navsezadnje je vse lepo v ravnotežju: Cankar je tako imenitno pisal že pred dobo pravopisnega in slovničnega razcveta, torej takrat ko sem se jaz še le zanimal za — frnikole!

Neko malenkost pa moram popraviti, na katero me je opozoril tvoj narednik, a se nisem utegnil prej prepričati. Med svojimi opombami sem nekje omenil, da so slovensko besedo "soba" sprejeli v svoj slovar celo Madžari. V oklepajih sem dodal, da jo pišejo "szoba" ter izgovorijo "šoba". Tu sem se zaletel, da imam še zdaj bulo! Madžarski jezik mi je docela tuj. Nikdar me ni prav mikal, ker so mi dejali, da je sila težak; slovnica je menda močno zapletena in izjem je skoraj več ko pravil. Ne vem, če je to vse res, drži pa, da Madžari "sz" izgovorijo kot naš "s". Torej "szoba" izgovarjajo kakor mi "soba". Sprašal sem prijatelja, ki zna madžarsko, in ta mi je to potrdil. Vrh tega je slavno mesto "Szeged" tam ob Tisi, kjer so učili narode kuhati "segedinski golaž". Vidiš, v kakšen golaž človek lahko pade, če tjavdan blekne nekaj, kar mu je le po ušesih zvonilo. Torej slovesno prekličem, dragi Pepe, zaletel sem se!

(Konec str. 31)

OB ZMEČKANEM AVTU PRED BOŽIČEM

I. Burnik

*Ko noč primerjam z dnevom, oj, razlika:
zmečkan avtomobil . . .
Na eni strani truplo,
na drugi ločena lobanja . . .
Odveč bila bi vsakršna vprašanja,
kako, zakaj in kdo se je ubil.*

*In glej, na kraju udje so mi vztrepotali:
saj nimamo duhovnika ne Darovanja . . .
Vrtoglava misel k jaslicam se sklanja:
kako le bomo v kraju tem božičevali,
kako pričakali prihod Odrešenika?*

P. Basil Tipka

B ARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. Tel. 86 8118

★ LETOS NAS JE PA RAVNO za sveti večer presenetil vihar, kakršnega Melbourne že trideset let ne pomni. Nebo je kar žarelo od bliskov, da kaj takega nisem videl niti ob neurju v planinah. Velik del mesta je bil brez luči. Presenečenje je bilo še večje, ker so vremenski napovedovalci "prerokovali" lepo vreme za vse božične dneve.

Po deveti uri zvečer se je zlilo in upali smo, da bo polnočnica suha. Ljudi je prišlo veliko, dasi ne toliko kot navadno. Med procesijo z Jezuškom opolnoči je začelo spet deževati, tudi veter je bil močan, a vseeno smo začeli s sv. mašo. Slovesnosti smo skrajšali v kolikor je bilo mogoče, in vesel sem bil, ko je ravno za sv. obhajilo dež skoraj ponehal.

Vseeno je bilo lepo. Sveta noč je ena sama v letu in tudi slabo vreme nam ni moglo ukrasti vsega prazničnega razpoloženja. Okrašena votlina, žareča zvezda nad njo, jaslice, božične pesmi . . . vse to pritegne človeško srce in napolni praznino, ki je nastala preko leta.

★ Smo imeli pa zato lepše vreme na Novo leto, ko je bila sv. maša pri votlini popoldne ob petih. Krasen sončen dan, a ne prevroč. Dosti ljudstva se je zbralo in lepo smo začeli leto 1967. Bog daj, da bi vse leto ostalo blagoslovljeno, srečno in zadovoljno.

★ V preteklem letu sem vpisal v poročno knjigo 44 porok, v krstno pa 107 krstov. V Viktoriji smo imeli štiri pogrebe, v Južni Avstraliji dva. — Seveda te številke nikakor niso popolne. Nekateri krstijo v svoji župniji, tudi porok je vedno kaj pred hrvaškim ali avstralskim duhovnikom. Jasno je tudi, da pokopljejo marsikaterega neznanega rojaka ne da bi slovenska skupnost za to vedela. V tem bi bilo lahko več sodelovanja vseh: hvaležen bom vsakemu, ki mi javi o boleznih ali nesreči rojaka, ali pa o smrtnem slučaju. Poleg

spovedi in pridige je ravno v teh primerih važna domača beseda, ki zna lepše potolažiti kot tuja.

★ Upam, da bom mogel po počitnicah kaj več poročati o delu na naši dvorani in cerkvi. Čas je, da pošteno poprimemo in ne pustimo lepih dni mimo. Lani smo vse počitnice zares počivali, letos pa se le obeta malo več živahnosti na gradbišču. — Zahvala vsem, ki so doslej pomagali!

Vsota za cerkev, je danes \$19,475.07. Naj Bog povrne vsem, ki so pripomogli do te številke! Želim samo, da bi se oglasili tudi tisti, ki jih še ni na seznamu darovalcev. Samo obljube naše nabirke ne dvignejo niti za en cent. Žal je pri mnogih obljub veliko, do kaj več pa kar ne pride . . .

★ Decembrski krsti: **Maria** je hčerka Srečka Boleta in Ivane r. Radivo, 3. decembra so jo prinesli k Mariji Pomagaj iz Noble Parka. — Naslednji dan je bil krst **Lorraine**, hčerke Antona Prosenca in Marije r. Tomažič, Kensington. — Dne 10. decembra so iz Reservoirja prinesli **Roberta**, sinka Kostja Vreva in Anite r. Gasperčič. — Dne 11. decembra smo krščevali v St. Albansu: za **Marijo Elizabeto** bodo klicali hčerko Franca Šivca in ne r. Žužek. — Iz Springvale so dne 17. decembra prinesli k Mariji Pomagaj v Kew **Marjetko Lili-jano**, prvorojenko Martina Knapa in Marjete r. Arnuš. — Naslednji dan je bil krst **Marka Harryja**, sinka Nikolaja Omana in Branimire r. Zore, Ormond. Iz East Keilorja pa so ta dan prinesli **Roberta**, sinka Renata Iskra in Dorothy Jean r. Spargo. — V Mormellu, Gippsland, je bil slovenski krst dne 19. decembra: prvorojenec je član družine Jožefa Krušca in Terezije r. Janžekovič. Seveda mu je ime po očetu: **Jožef**. — Dne 26. decembra so vpisali v farno krstno knjigo v Kew **Jožefa Izidorja**, prvorojenca Jožefa Žužka in Palmire r. Pribaz. — Dne 28. decembra pa je v naši kapeli obtila krstna voda **Katarino Marijo**, hčerko Ivana Bariča in Jožefine r. Maccarone, West Brunswick.

★ Tokrat pa v porokah vodi Geelong: kar štiri v enem mesecu, to se menda še ni zgodilo v zgodovini naše tamkajšnje naselbine. Dne 10. decembra sta si pred oltarjem sv. Janeza, North Geelong, obljubila večno zvestobo **Mihael Matkovič** in **Stanislava Ramuta**. Ženin je iz Dragatuša, nevesta iz Osojnika, župnija Semič, oba sta torej pristna Belokranjca. — Dne 17. decembra sta bili dve poroki, prva v Marijini cerkvi, druga pri Sv. Janezu. **Alojz Kirn** je dobil za življenjsko družico **Vido Dodič**. Ženin je iz Koritnice (župnija Knežak), nevesta iz Obrova (župnija Hrušica). **Viktor Bizjak** pa je rekel "da" **Hermani Fatur**. Ženin je iz

Zagona (župnija Postojna), nevesta iz Šembij (župnija Ilirska Bistrica). — Dne 27. decembra pa sta si v Marijini cerkvi podala roke **Karlo Berginc** in **Jožica Markov**. Ženin je bil rojen in krščen v Bovcu, nevesta pa v Murteru pri Šibeniku. — Pri Mariji Pomagaj v Kew sta se dne 24. decembra poročila **Mate Bratulič** (po rodu iz Istre) in **Patritia Ferne** (rojena v Avstraliji). — Dne 26. decembra sta stopila pred isti oltar **Anton Berkopec** in **Helena Majcen**. Ženinov rojstni kraj je Veliki Cerovec (župnija Stopiče), nevestin pa Koračice (župnija Sv. Tomaž pri Ormožu). — Dne 28. decembra je bila zadnja poroka tega leta: **Pietro Balestier** in **Katarina Fulgo**, oba doma iz Istre, sta si za vselej podala roke.

★ Kaj pa je novega v Slomškovem domu? Sestre so doživljale prvi božič v Avstraliji in upam, da je bil tudi zanje kar lep. V kapelo so dobile krasne jaslice, ki jim jih je podaril cerkveni pevski zbor. Naj se na tem mestu našim pevcem iz srca zahvalim v imenu sester in tudi v svojem imenu. Nobeno drugo darilo ne bi sester tako razveselilo, saj so hčere sv. Frančiška, ki je jaslice začel.

Slovenska šola bo po počitnicah zopet redno delovala. Slomškov vrtec (Child Minding Centre) je pa v decembru dobil registracijo državnega Zdravstvenega oddelka (Health Department). Sestre smejo sprejeti sedem otrok pod dve leti starosti, osem otrok v starosti 2-3 let in enajst otrok v starosti od 3-5 let. Seveda bodo sprejele otroka vsake narodnosti, gotovo pa imajo prednost otroci rojakov. Sestre so že imele te mesece v dnevni oskrbi nekaj slovenskih otrok, v kolikor je Zdravstveni oddelek dovolil pred registracijo vrtca. Zdaj bomo imeli bolj proste roke. Starši, ki žive v Kew ali okolici, ali morda gredo skozi Kew na delo, pa bi želeli dati otroka v dnevno oskrbo sestram, naj stopijo v Slomškov dom in se pogovore s sestrami. Prepričan sem, da otroci boljšega varstva ne bodo nikjer imeli.

★ Nekateri so me že spraševali, "od kod sta se vzeli dve črni slovenski sestri" Slomškovega doma. To sta dve sestri iz Ceylona, ki delata bolničarsko šolo v umobolnici v Kew. Edina hiša njihove kongregacije je v Bendigu, pa so jim naše sestre dale v Slomškovem domu gostoljubno streho za čas šolanja, da tako na lep način pomagajo misijonom. Naše sestre se od njiju učijo angleščino, "črni slovenski sestri" sta pa že tudi ujeli mnogo slovenskih besed. Tudi "Na planincih sončece sije" že pojejo skupaj.

Misli, January, 1967

Zaradi ceylonskih sester je Slomškov dom v dobrih zvezah s škofijo Bendigo. Škof iz Bendiga, Bernard Stewart, se rad oglasi pri nas in je v Slomškovem domu kar domač. Na Štefanovo je pripeljal s seboj svojo 96-letno mater, "da vidi prijazne slovenske sestre". Pri tem obisku je sestri Emi med smehom požugal, češ da sta se srečala v Kew na cesti, pa ga ni hotela niti pogledati. V tednu pred božičem se je namreč peljal z avtom skozi Kew in je spoznal med pešci na pločniku kuharico Slomškovega doma, ko je ravno nakupovala. Ustavil je avto in ji zatrobil, da ji ne bi bilo treba peš nositi torb domov. Sestra Ema pa mirno svojo pot, četudi težko obložena . . . "Ja če bi vedela, kdo trobi, bi se že ustavila . . ." se je izgovorila. "Saj se mi še nikoli ni zgodilo, da bi me škof pobral na cesti." To ji kaj radi verjamemo. Škof Stewart je zelo preprost in prijazen ter se je od srca nasmejal, da je od sestre Eme dobil — košarico . . .

★ Slovenski otroci so imeli letos prav lepo Miklavževo prireditev po maši prve nedelje v decembru. Zdi se mi, da je bila najlepša v vseh teh letih, kar v Melbournu prirejamo Miklavžev prihod. Čestitam našemu društvu za tako lep uspeh. — V Geelongu so pa o priliki Miklavževega prihoda drugo nedeljo v decembru prvič nastopili otroci tamkajšnje Slovenske šole. Žal nisem bil prisotem, da bi mogel kaj več napisati, prepričan pa sem, da je nastop otrok pripravil staršem obilico veselja. — Škoda, da Adelaida to leto Miklavža svojim malčkom ni priredila. Ni prav, da opuščamo to našo lepo tradicijo. Prihodnjic pa gotovo, kajne?

★ Saj res, skoraj bi pozabil: še nekaj novega je pri nas. Kvintet "Bled" je izdal svojo prvo ploščo s štirimi poskočnimi (dva valčka in dve polki). Vse štiri so lastne kompozicije "Bleda", seveda v stilu naših tradicionalnih ljudskih melodij in kar prijetno zvone. Fantom čestitke, da so se ojunčili! Plošča je malega formata, v prijetno izdelanem ovitku (delo g. F. Benka) ter stane dva dolarja.

★ V kapeli Marije Pomagaj v Baragovem domu bomo imeli litanije z blagoslovom na predvečer Svečnice, sreda 1. februarja, ob pol osmih zvečer. — Litanije z blagoslovom bomo imeli tudi v soboto 11. februarja, na praznik Lurške Matere božje. Če bo lepo vreme in dovolj ljudi, se bomo zbrali za to pobožnost pri naši lurški votlini. Pridite!

Dr. Anton Trstenjak:

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL

Novo Trstenjakovo knjigo pod gornjim naslovom je izdala leta 1965 Mohorjeva v Celju. Knjiga je nastala iz odgovorov na vprašalne pole, ki jih je pisatelj razposlal širom po Sloveniji. Ni dvoma, da je vsebina knjige tudi za nas v Avstraliji velikega pomena. V teku tega leta bomo objavljali nekaj izvlečkov iz nje — Ur.

Kakšne vprašalne pole?

NAŠE VPRAŠANJE: KAKO BI RAVNAL, če bi še enkrat živel in če sploh hotel še enkrat živeti, smo namerno poslali na vse plasti ljudstva in zajeli pri tem načrtno vse starostne stopnje od 25. leta pa do najvišje starostne stopnje. Najstarejši, ki je odgovoril, je v 97. letu. Takih, ki so nad 90 let stari, je seveda le nekaj, medtem ko je takih, ki so med 80. in 90. letom, že kar skoraj 90. Vsa druga desetletja pa obsegajo že po več sto ljudi.

Vprašalno polo smo razposlali na vse občine Slovenije in to na vsaj 600 naselij: od Kopra in Tolmina do Goriškega v Prekmurju, od Črne na Koroškem, od Velenja do Kranja, od Jesenic do krajev ob Sotli — med kmetovalce in meščane, industrijske in obrtne delavce, železničarje, železokrivce, brivce, slaščičarje, knjigoveze, šoferje, pilote, socialne delavce, bolničarke, brusarje, tekstilce, rudarje, telegrafiste, radio-in elektromehanike, raznašalce časopisov itd; med osnovno, srednje in visokošolsko izobražene, med ljudi vseh svetovnih in političnih nazorov ter vseh poklicev da bi tako dobili res pravi reprezentančni vzorec, "vse prebivalstvo."

Razposlali smo nad 5,000 vprašalnih pol, kajti pri vsaki taki anketi je treba računati s precejšnjo izgubo ali raztresenjem listkov, ki jih ljudje prejmejo, a ne odgovorijo in ne vrnejo.

Vprašalna pola: ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL, je obsegala naslednja vprašanja:

Ali bi hoteli izbrati isti poklic, kakor ga imate sedaj?

Ali bi hoteli biti zopet istega spola?

Ali bi se hoteli poročiti?

Ali bi se hoteli zopet poročiti (če ste zdaj poročeni)?

Ali bi se hoteli poročiti z isto osebo, s katero

ste ali ste bili poročeni v sedanjem življenju?

Ali bi hoteli imeti otroke?

Če ste jih imeli, ali bi jih hoteli zopet imeti? Toliko kot sedaj ali več ali manj?

Ali so vas v vašem življenju obhajale kdaj samomorilne misli? Ali ste imeli kdaj samomorilne načrte?

Ali bi si sploh želeli še enkrat živeti?

Ali so se vam izpolnili vaši življenjski načrti in želje?

Kaj v svojem življenju najbolj obžalujete?

Katero je bilo najbolj srečno doživetje v vašem življenju?

V katerih stvareh bi v novem življenju drugače ravnali?

Na kaj bi v novem življenju najbolj pazili?

V čem bi videli smisel in cilj svojega življenja? Z drugimi besedami: čemu sploh živimo?

Kakšno oporoko bi dali ob koncu svojega življenja mladim ljudem?

Taka torej so bila vprašanja. Priznati moramo, da niso lahka, Marsikdo jih je z zanimanjem vzel v roke, a ko naj bi jih izpolnil, je čutil, da je v zadregi.

Kakor vsaki vprašalni poli, ki zastavlja več vprašanj, so tudi v pričujoči vprašalni poli nekatera vprašanja nalašč tako zastavljena, da vsaj delno vključujejo že prejšnja vprašanja, samo v drugi obliki. Na ta način psiholog doseže, da dobi odgovor vsaj enkrat. Včasih se ljudje takorekoč izmikajo odgovorom, toda če so zaporedno postavljeni pred podobna vprašanja, se vsaj pri naslednjih "zagovorijo" in dajo odgovore. Tako v drugem vprašanju človeka nekako "ujamemo" v besedi, ki se pri prvem vprašanju ni hotel ali pa ne znal izreči.

Razen tega se postavijo podobna vprašanja zato, da dvoumni odgovori drug drugega dopolnjujejo in pojasnjujejo. Včasih je namreč kakšen odgovor premalo jasen in dvoumen, a dobi svojo razlago in pojasnilo v odgovoru na naslednje vprašanje. Če bi tega ne bilo, bi ostala marsikatera pola s svojimi odgovori neuporabna ali vsaj ne v celoti uporabna.

Reči moramo, da je bil odziv nadvse zadovoljiv. Res je, da mnogi niso odgovorili, saj s tem smo računali. Računamo, da je od 5,000 razpo-

slanih pol prišlo nekako 3,338 odgovorov, kar je za statistično obdelavo povsem zadostno. Zanimivo je, da je še med tistimi, ki niso odgovorili, precej takih, ki so si izrecno želeli dobiti vprašalno polo, toda nekateri so pozneje nanjo pozabili, drugim se je zdelo pretežka, tretji pa so jo izpolnili, a pozabili odposlati.

Nekaterim so bila vprašanja preveč "intimna" in osebna. Čeprav je bila anketa anonimna, so se menda vendarle bali, da jih ne bi kdo pri branju podatkov "prepoznal." Nekateri na to naravnost namigujejo, čeprav so polo poslali. "Oprostite bila sem menda preveč odkritosrčna", piše žena. Druga dostavlja: "Lepo prosim, da stvar ostane tajnost." Tretji podobno. . .

Za protiutež, ko mnogi niso odgovorili, smo pa dobili celo vrsto odgovorov na polah, ki so si jih sami razmnožili, ko jih je v kraju zmanjkalo. Kako iskreno so ljudje odgovarjali na vprašanja, se vidi najbolj iz okoliščine, da je malo kdo zapisal samo da ali ne. Mnogi z lastnimi besedami odgovarjajo na široko. Nekdo na primer ni zapisal ne da ne ne, ampak: O tem še nisem razmišljal. Neka žena na vprašanje, če je kdaj imela samomorilne misli, odgovarja: Nikoli nisem imela takih misli, ker obešena sem že bila na svojega dedca, sneti se pa nisem mogla. . .

Druga na vprašanje, če bi se hotela spet poročiti, pove: Enkrat sem se, večkrat se ne bi. — Zopet druga na isto vprašanje odgovarja: Stokrat ne! — Če bi se hotela poročiti z isto osebo, je ena odgovorila: Stotisočkrat ne! — Druga pa piše: Ne vem, ker se za vsako malenkost več dni jezi na mene in to me boli. — Na vprašanje, če bi hotela še enkrat živeti, pove en odgovor: Za cel svet več! — Ta ali oni pa samo poudarja: Nikoli!

Nekateri dodajajo kar lastne nasvete: "Mogli bi dodati še nadaljnja vprašanja: Ste že bili obsojeni na smrt? Jaz sem bila obsojena na smrt z ustrelitvijo. — Ali pa: Za mladino bi bila dobra še posebna anketa, verjetno bi z veseljem odgovarjali, saj je anketiranje v modi.

Na neki poli je tale dostavek: Opomba. Tovariš doktor! Življenje s svojimi notranjimi nagibi se ne da zajeti v nekaj statističnih rubrik. Človek mora spoznati sočloveka — pa mu še težko pogleda v srce. Zato smatran, da boste težko dobili pravo sliko anketirancev. Vsekakor pa vam pri vašem delu želim obilo uspeha.

Po vsem tem lahko zanesljivo zaključimo, da o pristnosti in odkritosrčnosti odgovorov ne moremo resno dvomiti.

SLOMŠKA NA OLTAR

Lepo število letošnjih mohorskih iz Celovca smo že razdelili med ljudi. Ostale pa še bomo, če Bog da in volja naših ljudi. Med temi knjigami je zlasti zares odlična tista o "Koncilu". Gotovo je vredna vseh drugih treh.

Posebno razveseljuje, da v tej knjigi bomo tako na drobno popisano, kako stoji v Rimu zadeva beatifikacije našega Slomška. Težko bi iz kakega drugega vira toliko zvedeli. Z veseljem jemljemo na znanje, da zadeva po vsem tem, kar tam beremo, stoji dosti ugodno. Nujno priporočam vsem, ki se količkaj zanimate za Slomška in vprašanje njegovega svetništva, da pazljivo preberete — pa ne samo enkrat — poročilo v knjigi KONCIL.

Napisal je poročilo glavni postulator g. Šegula v Rimu. Nam vsem naroča, da za pospešenje procesa molimo, se priporočamo Slomšku za priprošnje pri Bogu in po možnosti kaj prispevamo za stroške. Kot **namestni postulator za Avstralijo** z veseljem poročam, da sem ob novem letu mogel spet poslati v Rim vsoto \$100 (sto dolarjev), ki sem jih zbral od objavljenih in tihih Slomškovih častilcev in častilk. Priporočam se za nadaljnje darove, pa na molitve za uspeh procesa ne pozabimo. Vsem Bog na Slomškovo priprošnje obilno povrni! — P. Valerijan Jenko, Paddington, NSW.

Izpod Triglava

GORISKA MOHORJEVA je poleg drugih štirih izdala knjigo z naslovom: ZGODOVINA GORISKE MOHORJEVE DRUŽBE. Obsega 240 strani. V njej je opisano, kako je družba trpela pod fašizmom in se z velikimi težavami prerivala skozi sto in sto ovir. Pa je vendar v teku 45 let poslala med svoje ude 149 knjig v skupni nakladi več ko poldrug milijon. Knjigo je spisal g. Rudolf Kliniec.

NA STARO GORO v Beneški Sloveniji prihajajo slovenski romarji v velikem tevilu iz same Benečije, z Goriškega, Tržaškega in tudi iz Slovenije v Jugoslaviji. Romarska cerkev na Stari gori je v oskrbi laških kapucinov, ki nimajo smisla za potrebo romarjem v kaki drugi besedi, razen italijanski. Do letos so imeli med seboj vsaj enega Slovenca, p. Metoda Ožbolta, po rodu Mirnčana, zdaj so ga premestili v Trst. Podoba je, da ne mislijo zamašiti vrzeli, ki je nastala na Stari gori. Po njihovem menda Bog razume samo laški, pa tudi o koncilu v Rimu še niso nič slišali.

"ADRIA" V TRSTU, akademska organizacija slovenskih visokošolcev, je dala v javnost, da "ostro obsoja ponovne izpade politične nestrpnosti fašističnih in skrajnih desničarskih študentov, kot je na primer večja skupina teh ljudi pretepla in ranila študenta Machia, in se obrača do odgovornih faktorjev, naj brez popuščanja kaznujejo take nekulturne pobalinske podvige, ker bodo samo tako koristili ugledu tržaške univerze".

V LJUBLJANSKEM "DELU" je neki Janez Kocijančič na dolgo in široko razpravljal o vprašanju, zakaj slovenska mladina noče članstva v komunistični stranki. Ugotovil je, da mladine komunisti praktično sploh nimajo za seboj. Kocijančič misli, da se da stvar popraviti, zato daje razna navodila, kako naj se mladina pritegne k pristopu v stranko. Najbrž pa niti sam ne verjame, da bo njegova razprava imela kaj uspeha.

V TRSTU NOV ČASOPIS. Začel je izhajati s 1. novembrom preteklega leta in se imenuje SLOVENSKA SKUPNOST. Je glasilo kulturno politične organizacije tržaških Slovencev z enakim imenom. Ni jasno, kako pogosto bo list izhajal. Gre mu za to, da bi Slovenci pri raznih volitvah odda-

jali glasove za slovenske demokratične kandidate, ne pa laškim strankam, ki Slovence poznajo samo ob volitvah. Urednik listu je Aleksander Rudolf, sin rajnega prof. Ivana Rudolfa, ki je bil več let urednik nekdanje "Demokracije".

"DRUŽINA", znani verski list v Sloveniji, omenja izid knjige francoskega časnikarja Follie-ta, ki ima naslov: Otroške bolezni francoskih katoličanov. Avtor v svoji knjigi popisuje, kako je mnoge katoličane v Franciji "vrigel iz ravnotežja" vaticanski koncil. Kar ne morejo se sprijazniti z vsemi temi "novotarijami", morda še najmanj s spremembami v bogoslužju, posebno pri maši. Značilen je naslov, ki ga je avtor dal svoji knjigi. DRUŽINA k svojemu poročilu pristavlja: **Slovenski katoličani smo take "otroške bolezni" že preboleli in zvesto sledimo pokoncilskim prizadevanjem naših škofov.**

JOSIPU VIDMARJU, ki je pred meseci grdo napadel krščanstvo v ljubljanskem DELU, je DRUŽINA odgovorila z naslednjo nič zafrkljivo ugotovitvijo: Ob kozmični razgledanosti velikega katoliškega filozofa, teologa in antropologa jezuita P. Teilharda de Chardina, čigar dela danes prevajajo v Sovjetski zvezi, je nekoliko neumestno govoriti o antropocentričnosti metafizične misli katolicizma. — Za nas navadne ljudi so to visoke, kar strašno visoke besede, pa Vidmar jih je lahko razumel.

V ČRMOŠNJICAH pri Semiču so imeli birmo za odrasle, Tudi trije otroci so bili vmes. Kakšni ljudje so bili med odraslimi birmanci, se da razbrati iz besed, s katerimi se je drobna deklica zahvalila škofu: Hvala vam, da ste prišli birmat naše starše! — Nekdaj so škofje slišali drugačno zahvalo.

PLOŠČE Z BOŽIČNIMI PESMIMI so bile na prodaj v Ljubljani skozi ves advent. Na njih poje znani Slovenski oktet in so seveda odlično delo. Ni treba posebej zatrjevati, da so ljudje krepko segli po njih. Prodajale so se tudi lepe božične razglednice in jaslice, povrh pa še kadilo za domače praznovanje "treh svetih večerov", kot je že stara navada.

ZA BEŽIGRADOM, v fari sv. Cirila in Metoda, so postavili svoji cerkvi nov zvonik. To ni kaj posebnega, posebno je pa to, da je zvonik tak, kakršen je. Nima namreč prostora le za zvonove in stopnice do njih, ima tudi učilnice za verouk, sobe za sestanke in sprejeme. Zvonik mora biti torej kar precej "trebušast". Blagoslovit ga je prišel

nadškof dr. Pogačnik, nato je pa župnik p. Roman Tominec njega in več drugih odličnih gostov pogostil — v zvoniku!

MOHORJEVA DRUŽBA V CELOVCU je dokupila sosednjo hišo, ki je bila nekdanja last družine Gurjup iz Trsta. Za sedaj so v hiši še stranke, čez čas pa misli Mohorjeva hišo preurediti za slovenske dijake, ki študirajo na slovenski gimnaziji in bi želeli postati duhovniki. To bo slovensko "malo semenišče", ki bo poprijelo pri korenini v skrbi, da bi Slovencem na Koroškem ne zmanjkalo duhovniškega naraščaja.

V RODICI PRI MENGŠU so vzdicali spominsko ploščo na rojstni hiši opernega pevca Antona Šublja. Umrli je pred nekaj leti v Clevelandu, USA. V Ameriko je prišel prvič pred 40 leti in prirejal po naselbinah pevske koncerte. Pozneje se je na-

selil v Ameriki in pel več let pri operi v New Yorku. Končno se je posvetil zgolj slovenski pesmi in jo gojil med rojaki v Clevelandu "na debelo in dobnro". Spominska plošča je bila izdelana v Ameriki in poslana v domovino.

ODBOR SLOVENSKE SKUPNOSTI v Beneški Sloveniji je izročil ital. predsedniku Saragatu obširno spomenico, ko se je mudil med njimi za praznovanje stoletnice plebiscita. V dobro izbranih besedah so Slovenci navedli krivice in razočaranja, ki so jih doživljali vseh sto let in tudi danes ni bolje. Med drugim so potožili, da jim nadškof v Vidmu namerno pošilja tuje duhovnike, slovenske pa med Furlane. Pred 60 leti je bilo še 55 slovenskih duhovnikov na slovenskih farah, danes jih je le še 15 . . . Iz spomenice je razvidno hotenje beneških Slovencev, da na novo zaživijo kot narod kulturno, versko in politično.

PRI SVETEM ANTONU PUŠČAVNIKU

Ivanka Kariž, Sydney

V JANUARJU PRAZNUJEMO GOD sv. Antona Puščavnika. Pri nas na Krasu smo tega svetnika zelo častili in zahajali v njegovo cerkev, ki je podružnica tomajske župnije. Cerkev lahko vidite na sliki, ki je še iz časov, ko smo bili pod Italijo. Pogosto mislim nanjo.

Od naše vasi Križ je oddaljena le 15 minut peš hoje. Pred cerkvijo se vidi voda kot majhno jezero, pa tista voda se nabere le ob deževju. Saj vsakdo ve, da na Krasu ni ne jezera ne rek.

Za praznik sv. Antona se je nabralo veliko ljudi. Cerkev je bila nabito polna in še zunaj so morali ostajati. Preden se je začela maša, so zakurili velik ogenj, otroci so se pa drsali in še odrasli moški so se jim pridružili, da je bilo lepo gledati. Nismo hoteli biti prepozni za ta prizor, ki je bil zanimiv. Reklo se je, da "sveti Anton opat ne pusti ne orat ne kopat", drsati se pa ni branil. V Avstraliji pa to ne drži.

Cerkev je zdaj v slabem stanju, pa je upanje, da jo bodo obnovili. Zanj se zanima Zavod za varstvo spomenikov v Ljubljani in bo prispeval k stroškom. Ustno izročilo pravi, da so Turki v tej cerkvi zbirali naropano blago in ujetnike. Stari ljudje so tudi vedeli povedati, da je bil v tej cerkvi sklenjen mir in potem Turki niso več razgrajali po Evropi. Na severni steni cerkve je bajna slika, ki to kaže.

Pokojni Jože Macarol Jevanov je pravil, da se je kot študent drsal po zidu in odkril naslikano konjsko nogo s kopitom. Isto so pred par leti trdili ljubljanski pleskarji in dali Macarolu prav. Zavod za varstvo spomenikov v Ljubljani je to uradno na znanje vzel in zato hoče, da se cerkev obnovi. Najprej streha in potem vse drugo.

Zelo bi me veselilo, če bi se še enkrat slišal božji glas v tej dragi cerkvi. Spet bi se veselilo zbirali častilci sv. Antona v božjem hramu in peli:

Počastite, o kristjani,
iz srčne hvaležnosti,
ker smo tu v veselju zbrani
v duhu dolžnosti . . .

MOJA "PODOBA IZ SANJ"

Pepe Metulj

CANKAR, PRELJUBI CANKAR! Odkar mi ga p. urednik posoja, da ga prebiram, sem kakor obseden z njim. Zmerom razmišljam, kako bi ga zares posnemal in pošiljal črtice v MISLI. Postal bi slaven, da bi moji kritiki drug za drugim odložili pero in usta zaprli.

Neki prost dan okoli božiča sem lenaril na svojem ležišču in bral Cankarjeve "Podobe iz sanj." Bil sem navdušen. Zasanjal sem tudi sam. Kar sem bral, sem obračal na to, kar se danes po svetu godi. Zaprle so se mi oči, knjiga mi je omahnila v rokah. Tedaj sem doživel svojo lastno Podobo iz sanj — — —

Sedeli smo v urednikovi pisarni in se pogovarjali o petnajstletnici lista MISLI.

"Bo še petnajst let, p. urednik?"

Samo slišal sem vprašanje, človeka nisem videl.

"Ha, v nebesa pošlji vprašanje! Gori gotovo vedo odgovor, samo ne vem, če ga bodo tebi zaupali. Poskusi!"

Tako je rekel urednik in umolknil. Vsi smo umolknili z njim. Ne za dolgo.

"Petnajst let torej", je rekel Rajko. "Koliko tisočakov je šlo skozi roke upravnika za list, p. urednik?"

"Kakšno vprašanje! Kaj naj rečem? Pa zakaj si to vprašal?"

"Nekaj mi roji po glavi. Rad bi videl, če je kaj vredno. Malo pomislite in povejte vsoto v dolarjih."

Pater je zamižal in mislil. Potem je dejal:

"Bi rekel, da okoli petdeset tisoč, če sežemo prav do začetka. Vstrel sem tudi Koledarček, ki ga letos ni."

"Ha, petdeset tisoč! Lep denar! Le kje je zdaj?"

"Požgan! Saj je bil domala ves v funtih!"

To je rekla vmes Minca in vsi smo se smejali. Še Rajko. Pa se je hitro zresnil in pletel dalje.

"Lep denar, še enkrat rečem. Požgan ali nepožgan, nikjer ga ni več. Pater, koliko ga je prav zdaj v blagajni?"

"Za ta mesec bo še. Potem pridejo nove naročnine. Za sproti kar gre. Če ne teče, pa kaplja."

"In bo teklo in bo kapljalo in se spet razteklo in razkapljalo od meseca v mesec. V nadaljnjih 15 letih spet kakih petdeset tisoč. Ali se izplača, to bi rad vedel?"

Z začudenjem smo uprli oči v Rajka. Držal se je, kot bi bil naš sodnik. Pogled mu je končno obvisel na uredniku. Tudi oči nas vseh so obstale na njem. Počasi se je zganil in rekel:

"Če se izplača? Kako naj jaz vem? Naročnikom razpošlji vprašanje!"

"Vi ga zapišite v MISLIH. Naj odgovorijo!"

Pater je zmigaval z rameni, mežikal in si grizel ustnice. Potem je dejal:

"Rajko, saj so vsi tu navzočni naročniki. Naj povedo, kako se jim zdi."

Pogledal sem po okoli sedečih in jih je bilo naenkrat veliko več kot v začetku. Tudi nismo bili več v urednikovi pisarni. Bila je dvorana v Paddingtonu. Podoba iz sanj si lahko kaj takega privoči. Polovico obrazov sem poznal, druge polovice pa ne.

Rajko je začudeno gledal, rekel ni nič. Zato sem kar jaz prijel za besedo:

"Moja misel je ta. Če ima list za naročnike pomen, petdeset tisočakov ni škoda. Rajko, ti zini prvi!"

"Ne rečem, da nima pomena. Prelistam ga vselej. Novice brž preletim. Veliko jih ni. Če nalletim na kritiko ali zabavljanje, preberem do konca. Takozvane članke spoznam po naslovu. Vse tisto najdem bolje obdelano v avstralskih listih. Rad berem angleško."

S tem je Rajko sprožil cel plaz komentarjev. Kar sami od sebe so se oglašali.

"Jaz komaj kaj berem. Naročnik sem, ker nočem biti drugačen od drugih."

"Jaz se zanimam za uganke."

"Jaz imam list zelo rada. Zmerom vsega preberem."

"Jaz si pa marsikaj za dolgo zapomnim. Posebno, če je kaj smešnega."

"Kakšno neumnost, hočeš reči."

"Ha, ha, ha! Tak pomen torej!"

"Pomen gor ali dol. Svoj list pa le imamo."

"Da se z njim bahamo, kajne?"

"Da lahko rečemo Argentincem in še komu: ni nam treba vašega tiska!"

"Nehajte no! To so same nekulturne besede!"

"Kaj? Nekulturne besede v MISLIH?"

"Vaše prazne marnje! Če bi bil jaz urednik bi vas vse pognal."

"Ne bi imel časa. Prej bi mi tebe."

"Jaz bi ti napisala tako pismo, da bi se praskal."

"Ti pa ti, avša! Če sploh pisati znaš!"

"Sem že napisala nekoč za Križem po Avstraliji, pa še bom, da veš!"

"Joj, tak ti si pisala! Svet je strmel nad tvojo modrostjo."

"Ko bi tebi pero tako teklo, kot ti teče jezik, to bi bil list!"

"Ho, ho, ho! Hoj, hoj! Takole ljudi vzgajajo MISLI!"

Še naprej je padalo vse križem, da nisem mogel več zbirati vzklikov. Pogledal sem urednika. Tako majhen je bil, da je že skoraj zlezal pod mizo. Kar zmanjkovalo ga je. Zasmilil se mi je, da sem planil k njemu in mu ponudil oporo. Takrat je pa Rajko zakričal, da je vse obmolknilo:

"Mir in posluš! Povedal vam bom, kaj mi po glavi roji. Zmerom bolj sem prepričan, da je tistih petdeset tisočakov vrženih proč. Razmetali smo jih kakor smeti v veter in ničesar nimamo pokazati zanje. Mar naj bi jih nalagali na banko, z obresti vred bi danes imeli sedemdeset. Če bi pa pametno kje investirali, bi jih bilo blizu sto. Pomislite, kako imeniten Slovenski dom bi si za tak denar lahko omislili. Imeli bi nekaj pokazati in bi ostalo. Kaj se vam zdi?"

Obsedeli smo kakor priviti. Mnogi so kar zazijali, tako nova jim je bila Rajkova misel. Mož je pa gledal po nas kakor petelin z vrha gnoja. Potem so zaploskali in vse križem je kričako:

"Živijo Rajko!"

IZLET V DOMOVINO

Nadaljujem in povem to: naša teta in stric živita v Istri. Čeprav Istra ni poznana za kakšno posebno lepoto, se mi je zelo dopadla. Najprej smo šli v Socerbski grad. Postavljen je na skali na visokem hribu, vhod je samo od ene strani. Od gradu se lepo vidi Trst in vsa okolica. Grad je lepo ohranjen. Tržačani dobro poznajo Socerb, saj jih pride vsako nedeljo kar dosti, da se naužijejo dobrega zraka. Šli smo ob reki Režani. Ne daleč od Kopra je velika restavracija in tam je vedno veliko izletnikov. Radi postrežbe je kraj zelo poznan. Imajo dosti rib vsake vrste in jih znajo imenitno pripraviti.

V Kopru so ulice zelo ozke in je treba hoditi po mestu samo peš. Seveda je tudi nekaj širokih, da vozijo avtomobili. Na trg ob obali prihajajo avtobusi z vseh krajev.

Mama mi je povedala, da so bili pred 30 leti oslički tu pa tam privezani, ki so donášali na trg

Urednik je bil že prav ves pod mizo. Tedaj sem se spet jaz ojunatil. Zamahnil sem z roko, da hočem posluh. Zavpil sem, kar se je dalo. Zazijali so vame.

"Hej, narod moj mili, bratje in sestre, vzemite si k srcu mojo besedo! Veste, lahko bi bilo eno in drugo, če. . ."

Pređen sem zajel sapo za nadaljnje besede, ki jih še nisem imel do konca izbranih, je zaropotalo pod mizo in urednik je bil v hipu na nogah. Dvignil je roko in oplazil po mizi s plosko roko. Ostrmel sem in mu pogledal v obraz, kaj hoče reči. . .

Prepozno! Pok njegovega udarca po mizi me je zbudil in moje podobe iz sanj je bilo konec. Obležal sem negibno in ugibal, kaj je hotela povedati urednikova ploska roka. Ali je rekla: Pepe, ti si tepec, ali pa morda: to je beseda, ki za služi pečat s plosko roko. . .

Napisal sem in pošiljam uredniku. Naprošam ga, da primerno opili, kot je že vajen, kadar kaj mojega v roke dobi. Če ne bo nič objavil, boste vedeli, da je vrغل v koš, meni pa pisal: Pepe ti si tepec! Ne enkrat, kar dvakrat! Še kaj več: Osel si, Pepe!

sadje in zelenjavo. Takoj sva rekla z bratom Gajem, da bi bilo bolj zanimivo to videti, kot poslušati ropotanje avtov, ki jih imamo itak v Melbourneu preveč.

Piran, Izola in Portorož so majhna mesta ob obali, a zelo znana letoviščarjem. Tržaški bogatini so imeli tu svoje poletne hiše. Po vojni je vse vzela država. Rovinj je pa poznan zaradi krasnega otoka. Peljali smo se na otok s čolnom. Vse je bilo v cvetju. Nismo se dolgo mudili, ker smo hoteli še isti dan priti do Pule.

V Puli razen arene ni kaj posebnega. Je vse nekam bolj mirno kot drugod. Obnovljeno je mesto zelo malo.

Vse drugačna slika se nam je prikazala, ko smo prišli v Opatijo. Najrajši bi ostal tukaj kar za nekaj dni, a ni bilo časa. Posneli smo nekaj slik in odšli. Tako smo zaključili izlet v Istro.

Nadaljevanje pa prihodnjič. — Walter Pahor, Melbourne.

RAZSTAVA SLOVENSKEGA

TISKA IZVEN DOMOVINE

Bila je na dan Kristusa Kralja lani v paddingtonski cerkveni dvorani, Sydney. Škoda, da je bila primeroma slabo obiskana. Naj pripomnimo, da je razstava pokazala samo periodični tisk, ne pa knjig, ki bi jih bilo tudi ogromno. Morda drugič kdaj.

Listo razstavljenih periodikov smo priredili za objavo v BRAGOVEM KOLEDARČKU. Ker pa za letošnje leto ni izšel, kot že vsi veste, naj pride to v januarski številko MISLI. Je le vredno, da tudi drugod vidite, koliko listov in časopisov izhaja po svetu v slovenskem jeziku — izven domovine. — Ur.

A M E R I K A (ZDA.)

- AMERIKANSKI SLOVENEK, tednik, izhaja v Clevelandu kot glasilo Slov. Katoliške Jedinote.
- AMERIŠKA DOMOVINA, izhaja v Clevelandu petkrat na teden, politični in kulturni časopis.
- AVE MARIA, mesečnik verski list, izhaja v Lemontu (Ameriške Brezje), izdajajo slovenski frančiškani.
- AVE MARIA KOLEDAR, izhaja v Lemontu po enkrat na leto.
- NOVA DOBA, glasilo Slovenske bratske zveze, Cleveland.
- NOVI SVET, mesečnik, izhaja v Chicagi kot glasilo ondotnih slovenskih radijskih oddaj.
- ODMEVI Z OSME, mesečnik, glasilo ameriškega slovenskega dijaštva, izhaja v New Yorku.
- Z A R J A , mesečnik, glasilo Slovenske Ženske ZVEZE, izhaja v Chicagi.
- GLAS SLOV. DOBRODELNE ZVEZE, Cleveland, dvakrat na mesec.
- SLOVENIJA, izhaja priložnostno kot glasilo SLS v izseljenstvu.

A R G E N T I N A

- BARAGOV VESTNIK, izhaja po nekajkrat na leto, glasilo Južnoameriške Baragove Zveze, poroča o delu za Baragovo beatifikacijo.
- BOZJE STEZICE, mesečnik, priloga Duhovnemu življenju za slovenske otroke.
- DUHOVNO ŽIVLJENJE, mesečnik, verski list, izdaja konzorcij, B. Aires.

DRUŽABNA PRAVDA, dvomesečnik, izdaja organizacija z istim imenom, glasilo krščanskega delavstva.

GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE, izhaja po dvakrat na mesec, poroča o kulturnih zadevah vsega sveta, zlasti v literarnem pogledu.

KATOLIŠKI MISIJONI, mesečnik, izdaja Misijonska Zveza (lazaristi), poroča zlasti o delu slovenskih misijonarjev v Aziji in Afriki.

MEDDOBJE, kulturna revija po štirikrat na leto, izdaja Slov. Kulturna Akcija.

MLADINSKA VEZ, izhaja po večkrat na leto, glasilo slovenske mladine v Argentini.

OMNES UNUM, glasilo slovenskih duhovnikov v zamejstvu in izseljenstvu.

SLOVENSKA POT, mesečnik, glasilo slovenskega državnega gibanja.

SLOVENSKA VAS, glasilo istoimenske slovenske naselbine v Argentini.

SMER V SLOVENSKO DRŽAVO, mesečnik, glasilo slovenskega državnega gibanja.

SVOBODNA SLOVENIJA, tednik, časopis za kulturo in politiko.

T A B O R, mesečnik, glasilo slovenskega domobranstva.

V E S T N I K, mesečni, drugo glasilo slovenskega domobranstva.

ZBORNIK, letna (koledarska) izdaja Svobodne Slovenije.

A V S T R A L I J A

BARAGOV KOLEDARČEK, izhaja za novo leto, izdaja list MISLI.

M I S L I, mesečnik za versko in kulturno življenje izseljencev. Izhaja v Sydneyu.

R A F A E L, izhaja štirikrat na leto v Sydneyu kot glasilo Slovenske Karitas.

VESTNIK SDM, mesečnik, izdaja kot svoje Slovensko društvo v Melbournu.

C E L O V E C

MISIJONSKI LIST, mesečnik, poroča o misijonih po širnem svetu.

MLADI ROD, mesečnik za slovensko šolsko mladino.

MLADJE, literarna revija slovenskega koroškega dijaštva.

NAŠA LUČ, mesečnik, glasilo slovenskih izseljencev v zapadni Evropi.
NAŠ TEDNIK-KRONIKA, tedenski časopis za politiko in splošno izobrazbo.
NEDELJA, verski list, izhaja vsako nedeljo.
OTOK BOŽJI, mesečnik za verski pouk šolske mladine.
VERA IN DOM, literarni in vzgojni mesečnik za odrasle.

G O R I C A

KATOLIŠKI GLAS, politično-kulturni tednik za zamejske Slovence v Primorju.
M A T A J U R , list za Slovence v Benečiji.
TRINKOV KOLEDAR, izhaja po enkrat na leto za Slovence v Benečiji.

K A N A D A

BOŽJA BESEDA, mesečnik, versko-vzgojna revija za Slovence v Kanadi in USA.
GLASILO DOM, izhaja priložnostno, izdaja Slovenski Dom v Torontu.
SLOVENSKA DRŽAVA, mesečnik, glasilo slovenskega državnega gibanja.
SLOVENSKA MISEL, izhaja priložnostno kot glasilo SLS v izseljenstvu.
NAŠA MOČ, izhaja priložnostno kot glasilo slovenske hranilnice in posojilnice.

V SOLUNU NA GRŠKEM SO SLAVILI

SV. CIRILA IN METODA

Grška pravoslavna cerkev je proti koncu oktobra 1966 slavila tisočletnico misijonskega dela sv. Cirila in Metoda med Slovani. Proslavo je pripravil solunski metropolit in povabil nanjo vse pravoslavne cerkvene edinice. Udeležba je bila zelo številna. Proizvajali so poseben oratorij svetnikoma v čast. Spominsko ploščo, ki naj ohrani pomen tisočletnice živ, je odkril grški kralj Konstantin.

Sv. oče Pavel je poslal na proslavo tri uradne zastopnike, katerih eden je bil Slovenec dr. Janez Vodopivec. Mnogi odposlanci slovanskih pravoslavniških cerkva so hitro odkrili v njem Slovenca in ga navdušeno pozdravljali. Tako je naš rojak navezal mnogo prijateljskih stikov s pravoslavnimi odličnjaki širom po Evropi in čez. Dr. Vodopivec je profesor bogoslovja na eni rimskih univerz.

L O N D O N

KLIC TRIGLAVA, mesečnik, izdaja Slovenska pravda.
VESTNIK SLOVENSKE SKUPNOSTI, izide nekajkrat na leto.

R I M

KRALJESTVO BOŽJE, po enkrat na leto. Izdaja Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.
SLOMŠKOV LIST, poroča o napredku dela za Slomškovo beatifikacijo.

T R S T

KNJIŽICE, izdaja Marijanišče na Opčinah po nekajkrat na leto.
MLADIKA, leposlovni kulturni mesečnik, zlasti za dijaško mladino.
M O S T , dvomesečnik, kulturna revija, zlasti za literaturo.
PASTIRČEK, mesečnik za ljudskošolsko mladino.
Z A L I V , najnovejša kulturna revija v Trstu, podrobnosti še niso znane v Avstraliji.

V E N E Z U E L A

ZIVLJENJE. Mesečnik, glasilo Slovencev v Venezueli.

ZA VZBUJANJE SIMPATIJ do komunistov in preko njih do samega komunizma ni boljše poti kot navaliti nanje z zahrbtnim nasiljem. To so brez težav dosegli organizatorji bombnega napada na jugoslovanski konzulat v Sydneyu. So bili kaki zapriseženi "anti"-komunisti? Kdorkoli so bili, Tito jim gotovo na tihem čestita. Mi pa upajmo, da bo kmalu odprta pot za pošiljanje takih brezglavcev v pregnanstvo — na luno!

SLOVENSKA REPUBLIŠKA VLADA v Ljubljani je dobila v "parlamentu" nezaupnico in je odstopila. Podoba je, da bi zdaj že lahko zapisali gornjo besedo brez "ušesc", torej: v parlamentu. Titu je udarilo na živce, da je moral na mah v Ljubljano na "posebno zdravniško preiskavo". Ko je bil pa že tam, je sprejel povabilo na obed k odstoplemu predsedniku Janku Smoletu. Kaj sta jedla, ni povedano. Vsekakor sta imela med obedom in še potlej marsikaj — prežvekovati. Svetovno časopisje poudarja, da je bil to prvi odstop kake komunistične vlade na nezaupnico v parlamentu.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

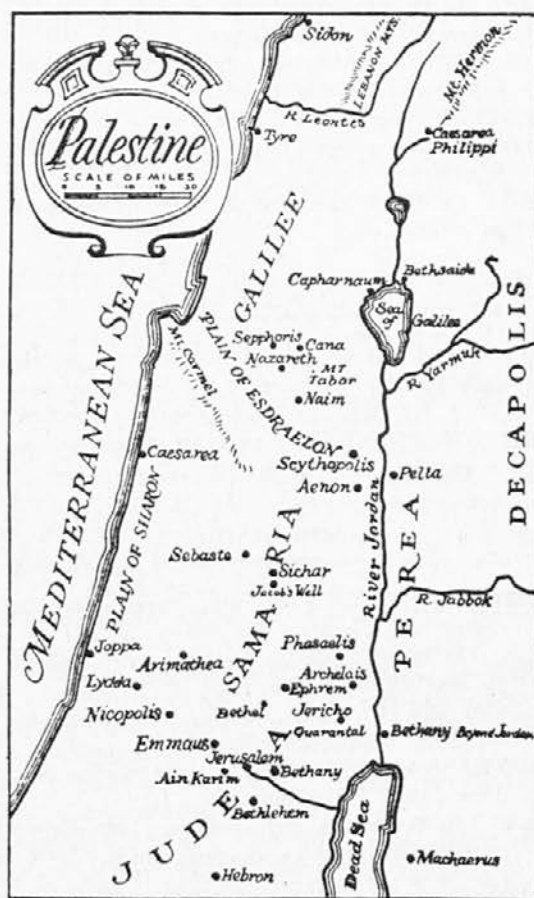
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

JEZUS BLAGOSLAVLJA OTROKE

Prinašali so mu tudi otroke, da bi polagal roke nanje, učenci pa so prinašavce grajali. Ko je Jezus to videl, se je vznejevoljil in jim rekel: "Pustite otročičem, naj prihajajo k meni, in ne brinite jim, zakaj takih je božje kraljestvo. Resnično, povem vam: kdor ne sprejme božjega kraljestva kakor otrok, ne pride vanj". — In objemal jih je, polagal nanje roke in jih tako blagoslavljal.

BOGATI MLADENIČ PRED JEZUSOM

Ko se je Jezus odpravljal na pot, je nekdo pritekel, padel pred njim na kolena in ga vprašal: Dobri učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?

Jezus mu je rekel: "Kaj me imenuješ dobrega? Nihče ni dober razen Boga samega. Zapove-

PUSTITE MALE K MENI

Ta prizor je gotovo med najbolj gniljivimi v evangelijih. Značilno je, da evangelisti poročajo o njem hitro potem, ko je Jezus spregovoril o svetosti zakonske zveze med možem in ženo. Apostoli so imeli dober namen, ko so skušali matere zavrniti, pa Jezus je hotel kljub utrujenosti pokazati, kako ljuba mu je otroška nedolžnost in kako otroški mora biti vsak, kdor želi nekoč z njim kraljevati.

VELIKO BOGASTVO JE — NESREČA

Nič podrobnega ne vemo o življenju tega mladeniča. Verjetno je bil kak uradnik na državnih oljčnih in dateljnovih nasadih ob Jordanu. Taka služba je bila zelo donosna. Nekaj ga je vleklo k Jezusu. Vse kaže, da je bil iskren v svojem spopnevanju starozavezne postave in zapovedi je vestno držal. Vendar je bilo v vsem njegovem značaju nekaj narobe. Že način, kako je pretirano po-

di poznaš: Ne prešuštvuj, ne ubijaj, ne kradi, ne pričaj po krivem, ne utrgavaj, spoštuj očeta in mater". — Ta mu je odgovoril: Učenik, vse to sem izpolnjeval od svoje mladosti. Jezus ga je pogledal in vzljubil ter mu rekel: "Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj". Ta pa se je nad to besedo užalostil in odšel otožen; imel je namreč veliko premoženje.

In Jezus se je ozrl okrog ter rekel svojim učencem: "Kako težko bodo tisti, ki imajo bogastvo, prišli v božje kraljestvo!"

Učenci so strmeli nad njegovimi besedami. Jezus pa zopet spregovori ter jim pravi: "Otroci, kako težko je njim, ki se zanašajo na bogastvo, priti v nebeško kraljestvo! Laže je velblodu iti skozi šivankino uho, kakor bogatino priti v nebeško kraljestvo."

Ti so se silno čudili in so med seboj govorili: Kdo se more tedaj zveličati? Jezus se vanje ozre in reče: "Pri ljudeh je nemogoče, ne pa pri Bogu; zakaj pri Bogu je vse mogoče."

NENADNO PETROVO VPRAŠANJE

Tedaj je spregovril Peter in mu rekel: Glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj. Kaj bo torej naš delež?

Jezus pa jim je rekel: "Resnično, povem vam, ob prerojenju sveta, ko bo Sin človekov sedel na prestol svojega veličastva, boste tudi vi, ki ste šli za menoj, sedeli na dvanajstih prestolih in sodili dvanajstere rodove Izraelove. In vsak, kdor je zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njive zaradi mojega imena in evangelija, bo prejel stokrat toliko; zdaj v tem življenju hiš in bratov in sester in mater in otrok in njiv, sredi preganjanja, v prihodnjem veku pa večno življenje. Mnogi prvi pa bodo poslednji in poslednji prvi".

TRPLJENJE TRETJIČ NAPOVEDANO

Vzel pa je Jezus dvanajstere k sebi in jim rekel:

"Glejte, v Jeruzalem gremo in spolnilo se bo nad Sinom človekovim vse, kar je pisano po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom in ga bodo zasmehovali in z njim grdo ravnali in vanj pljuvali; in potem ga bodo bičali, ga bodo umorili in tretji dan bo vstal."

In oni niso nič tega umeli; ta beseda jim je bila skrita in niso vedeli, kaj je govoril.

Misli, January, 1967

nižno pľanil na kolena pred Jezusom, je odbijal. Enako njegove prve pozdravne besede. Jezus je pač videl, da ne prihajajo čisto iz srca, pa ga je nekam strogo zavrnil, češ: samo človeka vidiš v meni! Rad bi se mi pridružil, pa obenem ostal bogat in imeniten. Ni mu tega naravnost počital, kar vpričo učencev mu je "izprašal vest". Do neke meje je šlo dobro, ko je pa postalo očitno, da je fantovo srce močno navezano na bogastvo, je vsa reč žalostno propadla.

Jezusovo presenetljivo primerko o velblodu in šivankinem ušesu so skušali razni razlagalci "omiliti." Nekateri so mislili, da je namesto velbloda treba brati: vrvi. Drugi so dejali, da so se "šivankino uho" imenovala neka vrata v Jeruzalemu. Večina razlagalcev pa misli, da se je Jezus pač poslužil jezikovne oblike, ki je bila med Judi zelo navadna. Ljudski način govorjenja je bil tak, da je govornik izrazil svojo trditev, o kateri je bil močno prepričan, s kako naravnost nemogočo primerko. Tako je svoji misli dal poudarek, ki je "držal" kot žebelj.

KAKŠNO BO PLAČILO?

Ko Peter gleda za odhajajočim mladeničem, mu vstane misel: mi smo pa drugače ravnali, vsemu smo se odpovedali, bomo pač prejeli plačilo za to. Jezus je večkrat tudi Petra bolj ali manj krepko zavrnil, ker je dostikrat zinił vse preveč viharo, na tem mestu pa ne. Saj je Jezus videl, da je prav isto vprašanje v očeh vseh pričujočih. Zato ni odgovoril samo Petru, vsem velja njegov odgovor; kdor se iz višjih razlogov in z namenom, da bo Bogu lažje služil, odpove vsemu posvetnemu, prejme že na tem svetu — čeprav dostikrat sredi hudega praganjanja in trpljenja — plučilo v srčnem miru in zavesti, da je Bog sam njegovo bogastvo. To se bo še bolj razodelo v večnosti — sovladanje s Kristusom.

"SKRITA BESEDA"

Pri vsem svojem početju, pri vsem svojem pouku in čudežnih delih, pri uspehih in neuspehih — povsod in vedno je imel Jezus pred očmi svoje trpljenje in smrt. Od časa do časa je o tem kaj rekel. Seveda so poslušalci strmeli. Od obljubljenega Odrešenika so pričakovali samo veličastne reči, veliko navdušenje, zmagoslavne nastope napram Rimljanom in vsem judovskim nasprotnikom. On pa govori o porazu! Trpljenje in smrt, ali ni to očiten poraz? Ni čudno, da je Jezus spregovoril o tem le apostolom in na samem. Pa še zanje je bilo tako tuje, da niso kar nič umeli. Moralo je odteči še veliko vode po jordanški strugi, da se je polagoma odprlo pravo razumevanje Odrešenikovega prihoda in njegovih ciljev.

PISANJE IZ AVSTRIJE V AVSTRALIJO

Dr. I. Mikula

Pismo je bilo namenjeno za objavo v božični številki. Oddano je bilo v Celovcu 1. dec. 1966. V roke uredniku je prišlo 8. dec — prepozno! Vseeno naj bo objavljeno (brez spremembe) v pričujoči številki. — Ur.

RAZMETANO POHIŠTVO, SLIKE, posodje sadje — na mah je treba vse spraviti pod krov obnovljene hiše, ki se je predolgo krpala. . . Kakšno tekanje, zadrega, šunder, dirindaj! Vse to se mi ponavlja ob tem zakasnelem pismu. Vem, da mi boste oprostili zakasnelost, če vam povem, kako zelo se mi je vse zavlačevalo: popravljanje domačije, krpanje zrahljanega zdravja, posredovanje vaših naročil domačim. Pa še koliko najlepših načrtov mi je spodletelo do kraja!

Starejša slovenska mati se je v marcu poslavljalala od Sydneya z besedami: "Ne morem živeti brez letnih časov. Veste, pomlad, poletje, jesen, zimski sneg, to je življenje. In že sedaj mislim na vinsko trgatav v Savinjski dolini — moram domov." — Pošalil sem se: "Veste, mati, za naju je le še jesen in zima." — Pa ni ujela šale. Rekla je: "Prav imate, jeseni je treba pobrati sadeže za zimo."

Iz sončne Avstralije — tik po veliki noči že napol jesenske — sem po enodnevnem poletu pristal v Evropi kot ptica selivka. Našel sem bujno pomlad, obetajočo krasno poletje. Na žalost pa je bilo deževno, polno neurij in poplav. Dostikrat je temperatura padla na nižino avstralske zime. Pa vendar je kar mrgolelo letoviščarjev, zlasti iz Nemčije, ki so dejali: pri nas doma imamo pa še slabše podnebje. . .

Spravljanje poljskih pridelkov, živinske krme, žetve in podobnih opravkov je kmetom napravljalo mnogo skrbi in težav. Obetala se je sicer lepa jesen, ki je preuranjeno nastopila že kmalu po Velikem šmarmu. Res je nadoknadila s soncem in toploto nekaj pokvarjenega poletja. Toda za dan Vseh svetov in vernih duš je že grabila po nas prezgodnja zima, sedaj ob začetku adventa pa že pošteno tičimo v njej.

Hudi zemski in snežni plazovi so prinašali težke nesreče. Mnogo smrtnih žrtev obžalujejo na Koroškem in v sosedni Italiji. Saj so praktično porušeni vsi ogromni jezovi, zgrajeni s tolikimi denarnimi žrtvami. Tudi iz kamna zgrajeni obrambni nasipi ob rekah in potokih so odpovedali, čeprav napravljeni na podlagi starih izkušenj. Nenadne

vodne sile so jih prekoračile in predrle. Tako je Koroška v poldrugem letu že tretjič prizadeta z neurji, ki jih tudi najstarejši ljudje ne pomnijo. Celo čisto blizu mojega doma ob Baškem jezeru se je utrgal gozdni plaz in ustavil ves železniški rpolet iz Beljaka do Podroščice, v Jugoslavijo in dalje na Balkan. Drug še hujski plaz v dolžini 60 m tik pred karavanškim predorom je pretrgal za več tednov zvezo v Jesenicami. Za zgradbo obrambne in podporne stene je Jugoslavija, kot dobra sosedica, podarila ves potreben kamen.

Prezgodnja mrzla zima zagrinja deželo v globoko snežno odejo. Kakor kristalne palače se svetijo hribovi in planine. Kmetov pregovor slove: Sveti Klemen zaklene, sveta Katarina odene. To se pravi: zemlja zmrzne, zapade jo sneg. Dobesedno se je letos uresničil ta rek. Katarina nam je za zgodnji advent poslala snežno odejo. Dovolj jo čutimo, ko obiskujemo cerkve bodisi zgodaj zjutraj za zornice ali svitne, bodi v mraku za večernice. Še bolj kot v cerkve pa ljudje vro v trgovine za božično nakupovanje. Tudi tukaj je pač Božič stopil v službo trgovine in industrije. . . Sneg bo spet skopnel, led se bo raztalil, materialistični duh pa gre skozi vse letne čase in preko vseh kontinentov.

Vaša res redka pisma in naše marljive zveste MISLI sem kljub zamudam, ko sem bil izven doma na zdravljenju, prejelam kar redno. Obujal sem si spomine na daljni avstralski dom in doživljal občutke domotožja, ki ga v Avstraliji nisem poznal in si prizadeval, da bi ga vsakemu prizadetemu vsaj omilil. Uverjen sem, da smo božji Previdnosti premalo hvaležni za boljši zemeljski delež — potek življenja v sončni Avstraliji s prijaznim podnebjem, ki se je menda tja rešilo iz izgubljenega raja le z dvojnimi letnimi časom: toplim in hladnim. Ko tod vidim vabljuje postrobarvne lepake "Primavera Siciliana", se moram vedno zopet spomniti sončne Avstralije, ki ima prirodnih prijetnosti v višji meri nego vsa južna Evropa. Naše koroško planinsko podnebje pa celo za tem zaostaja.

V zameno za vaša pisma in MISLI plovejo prav zdaj proti vašim obalam in v vaše domove prelepe **mohorske knjige**. Porojene ob koroških jezerih se ne plašijo mrzlih voda. Na prostranem toplem Indijskem oceanu se bodo še bolj navzele korajže v zavesti, da vas bodo za božič iznenadile in osrečile, kot vi svoje otroke z božičnimi

darovi. Le vsi sezite po njih, da bo vsaj na vsakih 20 avstralskih Slovencev prišel po en Mohorjan.

Jaz sam bom mohorjevke prelistal šele na poletu preko oceanov, saj komaj čakam, da me "Qantas" uvrsti med svoje predbožične leteče goste. Le kako bi mogel zamenjati tukajšnjo trdo zimo z avstralskim poletjem?

Zato se že veselim svidenja z vami v Avstraliji. Bog daj, da ob času, ko "Jožef in Marija gresta v mesto Betlehem". Že vnaprej vam vsem dragim avstralskim rojakom, znanim in neznanim, želim blagoslovljene božične praznike in mir božjega Deteta v srečnem novem letu 1967. Pristrčno

vse pozdravljam — vaš vdani izseljenski duhnik — dr. Ivan Mikula.

PRIPOMBA URED. — Pa je kljub vsemu prišlo do tega, da je "zamenjal trdo zimo za toplo avstralsko poletje." Po Božiču piše, da je šel v Frankfurt oprezovat, če bi mogel dobiti kak prostorček na letalu. Vse zastoj! Pa se je končno odločil: Če že res ne morem biti v Avstraliji za Božič, bom pa še malo potegnil, saj mi listek za zračno vožnjo poteče šele v aprilu. Vrnem se na Koroško in od tam se spet oglasim . . .

MALO TEGA MALO ONEGA

Janez Primožič

O KOLEDARJU SEM ŽE NEKAJKRAT pisal v MISLIH, pa naj bo kaj še tudi v tem letu. Nekaj besed o vsakem mesecu skozi vse leto.

Leto! Kaj pomeni ta beseda? Je doba, ki jo rabi zemlja, da enkrat obkroži sonce. Ta doba traja 365 dni, 5 ur, 48 minut in 46 sekund. Leto je zdaj razdeljeno v 12 mesecev, pa ni bilo vedno tako. Nekoč so ljudje merili čas po luni. Tedaj je leto imelo 10 mesecev, to se pa ni ujemalo z "letnimi časi." Zato je rimski državnik Julij Cezar 1.46 pred Kr. uvedel reformo koledarja in ga preosnoval, da vsebuje 12 mesecev in se ravna po soncu. Tudi znano "prestopno leto" je Cezarjeva iznajdba.

Počasi se je izkazalo, da "julijski koledar" ni bil popoln. Na novo ga je preosnoval učeni papež Gregor XIII. Po njem se imenuje "gregorijanski" in je še danes v veljavi po vsem svetu, čeprav imajo nekateri narodi tudi svoj lasten (verski) koledar: židje, mohamedanci in še nekateri.

Imena za poedine mesece iz časov Julija Cezarja so prav tako mednarodno znana, dasi jih je domala vsak narod prekrstil po svoje. Tako smo napravili tudi Slovenci.

JANUAR — prosinec — je dobil svoje rimsko ime po bajeslovnom bogu Janu(su). Rimljanom je veljal za boga sončne poti in časa na splošno. Imel je dva obraza — spredaj in zadaj. To je pomenilo, da vidi nazaj in naprej. En obraz je bil star in je gledal nazaj, drugi mlad — gledal je naprej in ugotavljal bodočnost. Kaj naravno je, da je prvi mesec v letu dobil ime po Janu(su) —

januarius, januar — Janov mesec. Slovensko ime "prosinec" pa menda hoče reči, da v januarju, ko se dan daljša, sončna luč spet bolj krepko "prosine" — zdaj pišemo: presine — iz veselja na našo zemljo.

MOHORJEVKE so letos spet imenitne. Morale bi biti dražje, pa je ostala lanska cena. Upam, da ne bo preveč godrnjanja, ko smo naprošeni sami od sebe dodati 50 centov. Slabo se bo izkazal, kdor se bo temu uprl, tako jaz presojam to reč.

V Ameriki, deželi vseh nemogočih možnosti (če to še danes velja) je neka Madžarja delala izpit za državljanstvo. Vprašali so jo, če ji je znano ime kakšnega ameriškega generala. Malo je pomislila in rekla: General Motors. . .

V Los Angelesu, ki je seveda tudi v Ameriki, je neki draguljar dal zaročenki zlat prstan z dragocenim diamantom. Ko sta bila že mož in žena, ga je zahteval nazaj. Žena je bila tako ogorčena, da je moža tirala pred sodišče. "Zagovarjal" se je s tem, da je dal dekletu prstan le kot reklamo za svoje podjetje.

Omlete ali palačinke bodo rahle in dobre, če testu na vsako jajce dodamo žlico kisle smetane. Gumbnice na pleteninah pred pranjem sešijmo z velikimi vbodi. Tako se ne bodo razvlekale, kar se drugače prav rado zgodi.

Sladkor v prahu, ki se je napil vlage, stresimo na krožnik in postavimo v ne prevročo pečico, da se posuši.

Dovolj za ta mesec!

O B I S K I

Za Misli napisal

Vinko Beličič, Trst

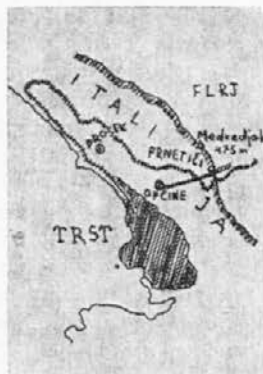
KO BI BILO NASE STANOVANJE tako veliko, kakor je široka naša gostoljubnost, potem bi se moral jaz odpovedati službi in se ves posvetiti gostom.

Najbolj bi bil zaposlen v tistem času, ko gre do vsi pošteni kristjani in nekristjani na zaslužen oddih: tedaj, ko po akaciji, bezgu in lipi zacvete srobot. Današnji človek je utrujen od vrveža in hrupa, od naglice, od očitnih krivic, od boja za obstanek in tako dalje — ali je kaj naravnejšega, kot da išče zavetja v kakem tihem kotičku? Včasih so bili taki idilični kotički po planinskih kočah, po objezerskih hotelih, ob morski obali, sedaj pa je tam gneča, ki sta jo ustvarila na oni strani Frnetičev po kitajski (in še kakšni drugi) misli zgrešeni socializem, na tej na visoki življenjski standard — vir inflacije, ki varčevalcu jemlje notranji mir in mu po petdesetem letu dela sive lase.

Odkar po letoviških krajih gomazijo ljudje in odganjajo spanec sebi in drugim, je naš skriti, gostoljubni domek cilj premnogih, ki radi menjavajo zrak in pod senčnim orehom primerjajo svoje nazore z našimi. Kdo ima prav, o tem razsoja lahko samo soseda Justina, če prisluškuje na drugi strani zida, kamor je nekoč naš šampanjec v veličastni paraboli izstrelil zamašek in v hipu ustvaril z napetim pričakovanjem nabito tišino.

Med goste, ki se pomlajajo ob slovenski govorici, spadajo predvsem znanci z zahodne polute, bodisi s te ali z one strani Atlantika, iz dežel severno ali južno od ekvatorja. Njih nepogrešljivi znak je najmodernejši fotoaparati. Mnogokrat se počutimo ko hollywoodski zvezdniki. Ljubeznivi gostje nas lovijo v vseh mogočih momentih, in mi smo se navadili vesti kot veliki ljudje. O slikah pa ni potem ne duha ne sluha. Cenjene prijatelje prosim, naj mi sporočijo, če bi koga od nas slučajno opazili v kakem dokumentarnem filmu.

Razen fotoaparata je za zahodne goste značilno, da so založeni z denarjem in da sem v tem pogledu brez skrbi. Ure, ki jih prebijemo v pogovoru, so včasih kar prekratke; zgodi pa se tudi, da so daljše ko šestdeset minut. Ali konec poravnava vse. In ta konec je večerja v Velikem Repnu pod kostanji, kamor svetujem vsakomur, ki se mu je zataknil apetit. A treba je iti v Veliki Repen peš,

po stezi čez dišečo gmajno, kjer v obilju rastejo rože, iz katerih industrija izdeluje aperitive.

Gostje, ki prihajajo z Zahoda, so širokih pogledov. Živijo v prostranih deželah, kjer je veliko zraka, prostosti in zdravo bojevitega tekmovanja. Otroci jih radi poslušajo, in atlas je tedaj

ZAHVALNA PESEM

Darinka

O Bog!
Zahvaljen!
Dal si mi dve roki zdravi.
Tisočkrat ti hvala,
da spet sem zdrava
se zbudila davi,
da s tekom sem zajtrkovala.

O Bog!
Zahvaljen,
da se lahko smejem.
Stotisočkrat ti hvala
za ogenj,
da se v mrazu grejem.

Za sonce hvala,
zvezde in luči
in za oči,
da lahko gledam tvoje stvarstvo.
Hvala za molitev,
ki krepi.

Zahvaljen bodi
za težave,
da si me posvaril.
Zahvaljen,
tisočkrat zahvaljen,
da si me človeka ustvaril.

vedno odprt. Naj nihče ne misli, da ima moj tretji fant — tisti z deveto lepoto na levem licu — odlično v zemljepisu zavoljo kake protekcije! Zgodilo se je že, da se je gostu iz Južne Amerike pomagal česa spomniti ali ga v kakšni malenkosti celo popravil, kar je razgovor namah tako poživilo, da sem moral odpreti okno. (In vendar ta moj fant do tistega dne še ni bil onkraj Medvedjaka!)

Izkušnja uči, da se je po obilnem kosilu dobro malo sprehoditi. Gostje so presrečni, ko jim predlagam ogled gmajne, o kateri sem že veliko pisal in bi jo bilo treba ograditi pred nedeljskimi Tržačani, ako naj ohrani še kakšen kotiček tišine za branje pesmi Celestine Otožnikove. Ko stopam za gosti mimo okna, se ozrem v kuhinjo in z grozo opazim, kako se otroci tepejo za piškote, ki so ostali na krožniku sredi mize.

Ker je beseda že nanese na mladi rod našega doma, velja omeniti, da so obiski zanj velik dogodek. Ne bom rekel, da moji otroci stradajo: saj ne živimo v vojnem času in tudi brezposeln še nisem. Naravno pa je, da pride ob obiskih kaj boljšega na mizo. Kot krščanska družina se pač ravnamo po načelu "Gost v hiši, Bog v hiši". Trdno pa sem uverjen, da mi bi prenekateri greh odpuščen zavoljo samozatajevanja. Bog namreč, pravijo, človeka ne preskuša preko njegovih moči, o kakem gostu pa tega skoraj ne bi mogel trditi.

Ko torej modrujemo o časih in ljudeh ter nanese pogovor na novi SP ("Slovenski pravopis"), pri čemer se takoj razplamti navzkrižni ogenj, imajo otroci delopust. Razbegnejo se po vasi in se vrnejo šele za večerjo z velikimi, spočitimi očmi in razigrani, dobro vedoč, da jim zvezan lev ni nevaren. (Najmlajšega je bilo treba tisto jutro po kresnem večeru umivati z bencinom!)

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$18: Dušan Lajovic; **\$8:** Stanko Samsa, Janez Klinar, Stanko Susteršič, Anton Lackner; **\$6:** Edward Polajnar, Marija Kos; **\$4:** Frank Spreitzer, Jože Grilj, Tomaž Možina, Mirko Ritlop; **\$3:** Vlado Trampuš, Ivanka Mirkovič, Franc Bresnik, Luka Schatter, Vili Mrdjen, Vinko Ovijač, Franc Rolih, Al. Mihič;

\$2: M. Merlak, D. Vran, E. Braidot, Dr. M. Colja, A. Fabjančič, I. Plesničar, M. Saksida, J. Čeh, Fr. Petelin, J. Proskurin, C. Skala, I. Mlakar, I. Golob, K. Čolnik, J. Konšak, A. Konda, Fr. Mirnik, A. Kosi, A. Stariha, B. Sever, Al. Kučan, P. Kersikla, št. Kolenko, J. Sok, St. Gruntar, Fr. Pongrašič, Evg. Braidot, A. Bavdek, J. Skubin, J. Vindiš, Z. Brkovec, J. Mihič;

\$1: P. Bizjan, J. Lah, J. Rakušček, O. Saulig, St. Sivec, I. Žele, M. Pečak, Fr. Ibič, J. Bajt, Fr. Žabkar, St. Kolar, Fr. Kodrič, H. Lavrenčič, M. Treven, R. Bernes, št. Krisnamčič, M. Persič, J. Nemeč, št. Šernek, Vl. Puc, St. Heric, M. Lotrič, V. Pančur, Br. Iskra, Iv. Kariž; 50 c.: M. Namestnik.

P. PODERŽAJ, INDIJA: Neimenovan \$10, Franc Rožanc \$5, Lojze Mlakar \$4, F.K. \$3, Jože Čeh in Ivan Mlakar po \$2, Ivanka Kariž \$1. — Poleg navedenih je prišlo še nekaj "skritih" darov, da smo misijonarju o Božiču poslali **vsoto \$200.**

Misli, January, 1967

Potrdila še nismo prejeli, veselje je pa že zdaj tam in tu.

SLOMSŠKOV SKLAD. — Ivan Ostraško \$4. — Tudi za ta sklad se je posrečilo nabrati **stotak**, ki so ga MISLI izročile o Božiču namestnemu postulatorju **p. Valerijanu Jenku** za odposlanje v Rim. Tudi to je lep uspeh. Zbiranje za ta sklad seveda ostane odprto in se še nadalje vsem Slomsškovim častilcem lepo priporočamo.

ZA CERKEV HRENOVICAH smo prejeli samo še toliko "skritih" darov, da smo mogli g. župniku sporočiti: **imamo pripravljen stotak**, kako naj ga pošljemo? Odgovora še ni, mi pa s tem zbirko za Hrenovice zaključujemo. Kolikor moremo vedeti, med darovalci ni bilo — Hrenovčanov.

SLOVENICUM V RIMU. — Neimen. \$8, Tomaž Možina \$6, Franc Koren \$3. — Tu objavljeni darovi so že skromna podlaga za **drugi tisočak**, ki naj se — Bog daj! — do konca leta 1967. junaško nabere. Kaj pravite?

Vsem darovalcem v vse te "SKLADE" najlepša hvala in Bog obilno povrni! Naj se izpolnijo vaše želje, da bi našli kar mogoče veliko — posnevalcev.

NADŠKOF DR. POGAČNIK V WASHINGTONU

NAJ BO LE KRATEK IZVLEČEK iz njegovega dopisa v listu DRUŽINA:

Ob napovedani uri smo morali biti na Kapitolu, v središču mesta, od koder gredo štiri ceste in ločijo mesto geometrično na štiri dele. Nobena stavba v Washingtonu ne sme biti višja od Kapitola, kjer zboruje ameriški kongres, levo poslanci, desno senat. Na obeh krilih poslopja sta vihrali zastavi v znamenje, da kongres zboruje.

Bela, od vsepovsod vidna, nad 200 m dolga in nad 200 m široka palača je zidana v klasicističnem slogu. Bela kupola, ki se dviga 87 m visoko nad palačo, nosi na vrhu kip Svobode. Množice obiskovalcev, ki jim bereš na obrazu ponos, da so člani ameriškega naroda, valove noter in ven, pa tudi po hodnikih in po okrogli dvorani rotunde, kjer so naslikani prizori iz ameriške zgodovine in stoje kipi slavnih Američanov, zaslužnih za domovino.

V senatu nas je pristrčno sprejel in pozdravil v dobrepoljskem narečju senator Lavše, bivši guverner države Ohio, ki nas je povabil v senatno obednico tudi na kosilo in z nami po domače kramljajal o svoji mladosti — rodil se je v Ameriki — in svojih starših.

Ogledali smo si tudi lepo poslopje velikanske kongresne knjižnice, ki je vzorno in praktično organizirana: v najkrajšem času dobiš vsako knjigo, ki jo želiš. Ima tudi slovenske knjige in nekaj

uradnikov Slovencev. Knjižnica služi senatu za raziskavanje in ima 45 milijonov knjig. V njej dela 2000 uradnikov.

Popoldne smo obiskali najprej na vojaškem pokopališču Arlingtonu Kennedyjev grob. Tja vedno prihaja mnogo obiskovalcev. Sredi bele ograde je nasut kup prsti, na njem leže kape različnih vojaških rodov, gori vedno luč in ob ogradi straži vojak. Množice nemo in otožno prihajajo in molče odhajajo, kakor še vedno pretresene od tragične smrti velikega in daljnovidnega državnika. Kennedyju pripravljajo malo niže novo in lepše urejeno počivališče.

(V svojem nadaljnjem poročilu se nadškof ustavlja za delj časa pri spomeniku velikega Amerikanca Jeffersona. Občuduje stavke iz Jeffersonovih govorov, ki so ob spomeniku vdolbeni. Kakor v opomin tovarišem doma navaja v mastnem tisku naslednjo Jeffersonovo misel:)

“Bog, ki nam je dal življenje, nam je dal tudi svobodo. Ali pa more biti svoboda naroda zagotovljena, če nismo več prepričani, da je ta svoboda božji dar? V resnici trepetam za usodo svoje domovine ob misli, da je Bog pravičen in da njegova pravičnost ne more vedno spat . . . Nič ni bolj gotovo zapisano v knjigi usode nego to, da mora to ljudstvo biti svobodno.”

ZAHVALA OD “KOROTANA” NA DUNAJU

Dunaj, 18. dec. 1966

Dragi dobrotniki in prijatelji!

Današnje pismo Vam ne naznanja nobenih načrtov, Vam ne prinaša nobenih obljub in tudi Vas ne nadleguje s prošnjami. Danes Vam hočem le povedati, kar sicer že veste po časopisnih poročilih, da smo dosegli cilj, ki smo si ga začrtali pred leti. Slovenski visokošolski dom na Dunaju je zgrajen. Naši študentje stanujejo že, se učijo in razvijajo v njem svojo dejavnost v vzornem sodelovanju in soglasju. Lahko pričakujemo, da bo naša študirajoča mladina znala s pridnostjo in z dobrim obnašanjem dokazati, da ceni ugodnosti in možnosti, ki ji nudimo za njeno vsestransko izoblikovanje.

Poleg tega sporočila Vam se hočem tudi iskreno zahvaliti za Vaše sodelovanje, za prispevke, ki ste nam jih več ali manj redno pošiljali. S skupnimi močmi smo dosegli veliki cilj. Skrbj sicer niso še končane. Računi niso še vsi plačani. Dolgovi nas bodo še dolga leta obremenjevali. Vendar z zaupanjem v božjo pomoč, z vztrajnim prizadevanjem in pa s pomočjo tistih, ki se nas bodo hoteli še spominjati, bomo tudi te težave premagali.

Vsem dobrotnikom in prijateljem visokošolskega doma “Korotan” želim vesele božične praznike in srečno novo leto.

Hvaležno in lepo pozdravlja vse

P. Ivan Tomazič

Misli, January, 1967

AKCIJA ZA DOM

VAS VABI NA

RAJANJE NA LADJI OB LUNINEM SVITU

V SOBOTO 28 JAN. OB 7:30 ZVEČER ZBIRALIŠČE PRI NO. 2. CIRCULAR QUAY.
ŠTIRI URE ZABAVE S PLESOM IN VOŽNJE PO SYDNEYSKEM ZALIVU OB GODBI.
VOLITVE KRALJICE IN NEPTUNA I.T.D. RES NE SMETE ZAMUDITI.

— Vstopnina \$ 1.50

AKCIJA ZA DOM

MESEC DECEMBER — NAJBOLJ ŽIVAHEN in aktiven v letu! Pet dobro obiskanih prireditvev smo imeli. Zlasti se je obneslo SILVESTROVANJE na obeh krajih: Paddington in Guildford. Naš sklad za DOM se je tudi temu primerno povečal. Točen obračun pride v februarju. Lepa hvala vsem, ki so pomagali pri delu, in vsem udeležencem!

Večini smo do konca ustregli, našli so se pa tudi nezadovoljneži. Premalo miz in stolov smo postavili, premalo delovne sile smo imeli. V bodoče bi bilo priporočati, da si za bolj pomembne prireditve prostore vnaprej rezervirate. S tem boste prihranili nam in sebi nepotrebno razburjenje.

Kaj pa v novem letu? Gotovo že veste, da je AKCIJA spet pripravila VESEL VEČER NA LADJI. Spomini na prejšnje take prireditve so živi in veseli med nami. Tako bo spet v **soboto 28. januarja** ob 7:30 zvečer. Zbirališče na Circular Quay No. 2. Na svidenje! (Skrb za "povštre" prepustite meni!)

TEDEN POZNEJE pa pride na vrsto VELIKO PUSTOVANJE v znani Masonic Hall, Guildford. To bo v soboto 4. februarja, saj ne boste pozabili. Ko vidite, kako AKCIJA misli na vas, boste gotovo tudi vi stalno mislili nanjo. Če bomo tako zves-to drug na drugega mislili, bo naš DOM kmalu stal.

Za Akcijo: Rudi Brežnik.

Misli, January, 1967

DAROVI ZA DOM:

Po \$10.00: Jože & Jožica Hrastnik, Slovenska Karitas;

\$8.00: Slavko Fabjan; po \$4.00: Matija Merlak, Ivan Ostraško; po \$2.00: Rafaela Bernes, Benjamin Bratovič, Albin Podgornik, Ludvik Zemljič; \$1.50: Angelca Hrvatina.

Iskrena hvala vsem. Se vam še priporočamo!

AKCIJA ZA DOM

prijazno vabi na

PUSTNI KARNEVAL

• v soboto 4. febr. ob 8. zvečer
MASONIC HALL, Guildford, NSW
Maske vabljene. Pripeljite s seboj
prijatelje!

Z Vseh Vetrov

PETINDVAJSET MIŠJIH REPOV morajo plačati za poročno dovoljenje mladi pari v indonezijskem mestu Indramayu. Ni rečeno, da ljudje nimajo denarja, gre za to, da se uničujejo miši, ki so v tistem kraju strašanska nadloga. Na vse načine jih skušajo iztrebiti, pa ne pomaga dosti. Pa so pognali na mišji lov žene in neveste, ki verjetno rajši plačajo dovoljenje za poroko z mišjimi repi kot z denarjem.

DANAŠNJA TURČIJA ima 31 milijonov prebivalcev. Dežela je silno gorata. Okoli 65% ljudi živi v hribovskih vaseh, do katerih vodijo komaj kakšne kozje steze. Takih vasi je blizu 35.000, največje med njimi imajo po 600 ljudi. Večina teh vasi je brez šol, zato ni čudno, da so v Turčiji ugotovili, da precej več kot polovica prebivalcev ne zna ne brati ne pisati.

STANISLAV RAPOTEC je imel v delu eno tistih slik, ki zahtevajo debele plasti barve. Nena doma pride na obisk prijatelj Savo-Zeleni Jurij. Slikar se ne da motiti. Kar naprej meče barve na platno s takimi zamahi, da čopič škropi po vseh sobi. Ni čudno, da je tudi Savo dobil krepko packo na čisto nov suknjič. Slikar se zdrzne in vzklikne: hitro na delo s čistilno tekočino, da se barva ne posuši! Savo pa ostane miren in pravi: Ne tako, ne tako! Samo še dve črki namalajte zraven — S.R. — pa bom s ponosom hodil s tem jopičem med ljudmi in kazal vašo slikarijo. Tega ne more vsak.

FILMSKI ZVEZDNIK, ki želi biti neimenovan, je poslal svoji materi papagaja, ki je "govoril" v sedmih jezikih. Za težke denarje ga je kupil, pa za mater se mu ni zdelo preveč. Naslednji dan je po telefonu vprašal mater, kako je zadovoljna z učenim pričem. Vsa navdušena je vzkliknila: O, sijajno meso je imel, takega ajmohta še nisem nikoli prej jedla. — Pravijo, da je razočarani zvezdnik "padel v ajmoht".

BOŽIČNI VENEC IZ SVEŽIH DOLARJEV je razkazovala neka trgovina v svojem oknu v New Yorku. Namesto cvetja in posrebrenih listov — dolarje! Nakazati je hotela, kako je ubogi Božič postal kramarski praznik. Verjetno je to napravila v zmagovalnem smislu, češ: tako smo si podjarmili dneve, ki so od svojega začetka imeli biti verska zadeva. Kristjan, ki še kaj da na versko vsebino Božiča, je moral ob pogledu na ta "venec" pošteno zardeti.

"KOROTAN" NA DUNAJU, akademski dom za slovenske koroške visokošolce, so z veliko slovesnostjo odprli 15. novembra 1966. Slavnosti so se udeležili poleg Slovencev s Koroškega in Dunaja samega tudi uradni predstavniki Jugoslavije in Avstrije. Vsi govori so podčrtavali zasluge za KOROTAN, ki si jih ob njem nabral p. Ivan Tomažič. V imenu Mohorjeve družbe v Celovcu in pod njenim lastništvom je v čudno kratki dobi svojo zamisel KOROTANA privedel do popolnega uspeha. Na slavnost je prišel tudi avstrijski kancler dr. Josef Klaus in je v svojem govoru poudaril "mednarodno posredovalno poslanstvo slovenske visokošolske mladine in vse slovenske manjšine v Avstriji".

DVE SLOVENSKI NOVI MAŠI sta bili v Argentini dne 4. dec. preteklega leta. Novomašnik Jurij Langus je po rodu Ljubljančan, sin moža, ki so ga komunisti že zgodaj med vojno ubili. Drugi novomašnik, Mirko Grbec, je iz Loškega potoka. Ko mu je bilo deset let, je prišel s svojo družino v Argentino in se tam šolal za dosego duhovniškega poklica.

"SVOBODNA SLOVENIJA", priljubljeni tednik v Buenos Airesu, je za svojo 25letnico izdala slavnostno številko v začetku decembra lani. List je izšel na odličnem papirju, na 14 straneh, tudi tehnično odličen. Prinaša svojo zgodovino od začetka izhajanja kot podtalni list v domovini med vojno, preselitev v Argentino itd. Ob svoji jubilejni obletnici je prejela veliko število primernih člankov od sodelavcev, pa tudi lepo zbirko čestitk. Nekam kasno se pridružuje čestitkam tudi naš list in z njim vsi njegovi naročniki in bralci.

V RUSKI JEZIK so začeli prevajati v Sovjetiji znamenita dela enega največjih modernih mislecev, jezuita p. de Chardina, ki je umrl šele pred nekaj leti v New Yorku. Bil je med najbolj priznanimi znanstveniki v vprašanju evolucije. Utemeljeval je skladnost med znanostjo in vero. Neki Jurij Lavada je ob tej priložnosti zapisal v znani reviji "Nauka i Religija", da je bil p. de Chardine zvest katoličan in obenem ves vdan znanosti. Dostavlja, da je na Zapadu več takih učenjakov in sploh niso nobena redkost. To je za sovjetke ateiste novo odkritje. Doslej je v Sovjetiji veljalo, da more biti verno samo kako nevedno budalo. Če se kak učenjak dela vernega, je gola hinavščina. Zdaj so pa le začeli priznavati, da je tudi velik učenjak lahko obenem globok vernik. Korak za korakom . . .

V PARIŠKIH OTROŠKIH BOLNIŠNICAH je polovica otrok, ki bi se morali zdraviti doma, pravijo zdravniki. So namreč premalo bolni za špital. Pa je že tako, da se starši nočejo ukvarjati z nego bolnih otrok, zato jih za vsako malenkost pošljejo v bolnišnico. Neki zdravnik svari starše tako: Vsaka mati bo najbolj navezala otroka nase, če bo prečula ob njegovi bolniški postelji kako noč in mu lajšala trpljenje. Če ga pa hočeš odtujiti sebi in domu, pošlji ga v špital in ga prepusti ondotnemu mrzlemu in neosebneemu okolju. Kmalu bo začutil, da ga prav za prav ne maraš . . .

ROJAK VINKO LEVSTIK, lastnik slovenskega gostišča BLED v Rimu, se je proslavil s tem, da je lastnoročno ujel tatu, ki je kradel avtomobile z dvorišča poleg zavoda. Oblast in tisk sta postala pozorna na Vinka in mu dala zaslužen priznanje. Zdaj bo dobil italijansko državljanstvo, za katero se je dolgo vrsto let zaman potegoval, čeprav biva v Italiji že nad 20 let.

SLAVNI SLIKAR PISASSO je nedavno o priliki svoje 85letnice povedal: Ko sem se 1.1881 rodil, ni bilo glasu iz mene. Vsi so mislili, da sem mrtev. Toda brat mojega očeta, zdravnik, je kadi debelo cigaro in mi je pihnil dim v lice. Pravijo, da sem se grdo nakremžil in zajokal. Od takrat naprej sem živ.

PONARJEVALCI DESETDOLARSKIH bankovcev v Melbournu najbrž niso pomislili na to, da je na zadnji strani bankovca slika moža, ki bi bil lahko njihov patron, če je že v nebesih. To je Francis Greenway, ki so ga Angleži za kazen poslali v Avstralijo, je namreč doma ponarejal denar. Tu si je pa s časom nabral toliko zaslug, da njegova slika častno stoji na našem bankovcu, skoraj nič manj kot kraljičina. Vsekakor zanimiva zgodovinska okoliščina!

VOJSKOVANJE V VJETNAMU še in še cepi ljudi po svetu v dva tabora. Za vojno in proti njej. Pa je zadeva tako zapletena, da je težko do končne jasnosti pokazati, kaj je belo in kaj črno. Če taka dva moža ne gledata enako na to nesrečno vojno, kot sta papež Pavel in kardinal Spellman v New Yorku, kako bova ti in jaz — vse premalo razgledana — z gotovostjo dognala, kaj je treba misliti in reči? Vsekakor se mora najina tehtnica nagibati na tisto stran, ki se npenja za mir s pogajanjmi, ne na tisto, ki daje vso vero — bombam.

ŠTEVILO AVTOMOBILSKIH NEZGOD v NSW je ob koncu leta 1966 skoraj isto kot lani. Misli, January, 1967

ob tem času. Poprečano po tri smrti na dan skozi vse leto. Koliko pa samo bolj ali manj poškodovanih! In koliko drugod po Avstraliji! V primeri s temi izgubami — človeškimi in denarnimi — je tistih nekaj izgub v vojni le malenkost. Saj je več ko prav, da ugibamo, če je vojskovanje potrebno ali ne, kako bo pa kdo dokazal "potrebo" tolikih smrti na javnih cestah?

ŽIVA BITJA SAMO NA NAŠI ZEMLJI? Neko se tako sprašuje in pravi: Naša Zemlja je samo eden od devetih večjih planetov, ki sestavljajo naše osončje. Takih osončij je v znani "rimski cesti" verjetno več kot en bilijon. Takih "rimskih cest", kot je naša, je v vesolju najmanj deset bilijonov . . . Več ni vedel povedati, pa saj se je poslušalcem že v glavah vrtelo. Pa je še vprašanje, če ni mož povedal šele drobce resnice. Zakaj bi potem takem morali misliti, da so živa bitja samo na naši zemlji? Le kdaj in kako jih bodo odkrili na drugih svetovih? Učenjak dr. Du Bridge pravi: Včasih se mi zazdi, da smo samo mi na Zemlji. Drugič sem skoraj prepričan, da so ljudje tudi na drugih svetovih. Ob obojni misli — se zgrozim . . .

MILOVAN DJILAS je za novo leto našel milost v Titovih očeh in odšel iz zapora. Lepo število let kazni mu je odpuščenih. Če bo zdaj kaj bolj pridren, bomo že zvedeli. Tudi dvema pristašema Mihajlova je Tito dal prostost. Mihajlova samega je pa obdržal za zapahi. Morda za drugo leto. Saj če pojde "odjuga" tako naprej, kmalu ne bo nikogar več v Titovini za pomilostitev ob novem letu. Morda bo le treba za kak tak namen malo pripreiti — Rankoviča.

LETOŠNJA NASLOVNA STRAN

Opremil nam jo je umetnik g. Stanislav Rapotec. Kaj je hotel z njo "povedati", ugrabite sami. Ne bi bilo napačno, če bi vsaj nekateri povedali svoje mnenje o tej umetnini za objavo v listu. Urednik se g. Rapotcu najlepše zahvaljuje.

Nadaljevanje "Razgovora o umetnosti" je obljubljen za februar, ker je moral avtor za nekaj tednov iz Sydneya po nujnih opravkih.

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

- Nedelja 15. jan.** (tretja v mesecu):
Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
Canberra (Braddon) ob 6:15 pop.
- Nedelja 22. jan.** (četrt):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15
- Nedelja 29. jan.** (PETA v mesecu):
Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
HAMILTON — N.C. (S. Heart) ob 6. pop.
- Nedelja 5. febr.** (prva):
Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30
- Nedelja 12. febr.** (druga — POSTNA)
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis Home) ob 4.15 pop.)

PEPELNICA

Letos je silno kratek predpust, ker bo velika noč zgodaj. **Pepelnica** pade na dan 8. februarja preden izide naša naslednja številka. Z njo se začne 40danski post — spokorni čas pred veliko nočjo. Na **pepelnico** ne pozabimo stopiti v cerkev po blagoslov s pepelom:

"Spomni se, človek, da si prah in da se boš v prah povrnil!"

K MOLITVI ZA DOMOVINO!

Prvo nedeljo v februarju, dne 5. v mesecu, bomo spet skupno molili za **blagor domovine** v znani kapelici sv. Frančiška, Paddington, ob 2. popoldne.

"Daj, Gospod, svoji Cerkvi v Sloveniji blagoslovno prostost. Daj, da bodo naši rojaki tam poslušali glas svojih škofov, ko vršijo dolžnost svoje učeniške službe."

Pridite, molimo! Tudi za skorajšnjo beatifikacijo naših dveh oltarnih kandidatov: **Slomška in Baraga!**

Božično praznovanje — lepo

Ob dosti prijaznem vremenu smo imeli zadovoljivo udeležbo pri obeh polnočnicah — Sydney in Cabramatta — pa tudi pri dnevni službi božjih pri sv. Patriku, v Villawoodu in Wollongongu. Tudi spovedi in obhajil je bilo še kar. Za polnočnici smo morali seveda spet prenaraditi dvorane v cerkev, na to smo se že navadili, ne gre drugače. Pa zato toliko lažje pomislimo na — betlehemiški hlevček . . .

In spet na novoletno nedeljo: vse prijazno. Vsem najlepša zahvala za obilno udeležbo, dober zgled, vso pomoč pri pripravah, pri petju in končno: pri cerkvenih nabirkah. Bog povrni vsem, pomagajmo si med seboj tudi nadalje!

"GOSPOD Z VAMI!"

Nekdo je zapisal: "Značaj ljudi lahko spoznaš, če paziš na to, kako odzdravljajo, ko jih kdo pozdravi. Prav tako lahko spoznaš versko gorečnost ljudi, ki so pri maši. Nekateri odgovarjajo mašniku mrtvo in medlo. Skoraj avtomatično zinejo nekaj, je pač prišlo na vrsto. Drugi odgovarjajo z vedrim glasom, iskreno, da se takoj vidi: prišlo je iz srca!"

Molitve, ki jih Cerkev polaga v usta vernikom pri maši, so kratke in preproste. Seveda pozna Cerkev še druge molitve, dolge, daljše, včasih za razumevanje preprostih kar težke. Toda te molitve moli mašnik, čeprav so na razpolago tudi svetnim vernikom. Moraš pa biti že kar precej poučen, da smislu teh molitev gladko slediš.

One kratke molitve, ki jih verniki molijo skupno in glasno na poziv mašnika ali z njim, so pa kljub preprostosti globoko pomenljive. Vzemimo samo pozdrav in odzdrav: Gospod a vami — in s tvojim duhom. (The Lord be with you — and with you.) Duhovnik nam torej voščil, da bi bil z nami in v nas Kristus. Lepo voščilo! Kakor bi odzdravili sosedu, ki bi nam voščil srečno novo leto ("enako vam!"), tako odzdravimo duhovniku: Kristus naj bo tudi s teboj, tvoj duh naj bo z njim prešinjjen . . .

Vsebina tega pozdrava, ki se med mašo večkrat ponavlja, je globoka in bogata. Spominja na pozdrave na cesti, ki so bili nekdaj tako splošno v navadi: Dobro jutro — Bog daj! Lahko noč in z Bogom! Taki pozdravi so sami na sebi že — molitev! Nič lepšega duhovnik ne more voščiti svojim ljudem, ko to, da bi bili vedno s Kristusom združeni. Pa tudi obratno. Ljudje vedo, da duhovnik ni angel, čeprav je prejel mašniško posvečenje. Tudi on se mora vsak dan posebej bojevati za dosego trdne povezanosti s Kristusom.

NADALJNI DAROVI ZA SESTRSKI SAMOSTAN

Tu so objavljeni darovi, ki smo jih prejeli v teku meseca decembra. Ti darovi zopet pomenijo korak naprej na začetni poti. Vsem darovalcem iskrena hvala! Bodočim darovalcem želim obilo poguma in radodarnosti.

\$525: darovi za božič in od "Štefanovanja"; **\$100:** Dušan Lajovic; **po \$10:** Alfred Brežnik, Viktor Koblar, M.L., družina Matelič, Neimenovan (Fr. K.); **po \$4:** Branko Cvetkovič, Slavko Fabjan, Joško Kariž, Stanko in Marija Kolar, Ivanka Perko; **po \$3:** J.A. Konrad, Matija Merlak; **po \$2:** Marija Baša, Ivanka Kariž, Franc Mramor, Julka Nagode, Matija Okorn, Pavel Pikec; **\$1.50:** Franc Danev; **\$1:** Franc Nusdorfer.

Če te najnovejše prispevke prištejemo skladu od prej, dobimo že kar lepo številko: \$2351. Iskrena hvala in Bog plačaj vsem in vsakemu posebej! Zopet bo opravljena sveta maša za dobrotnike, sestre pa bodo imele molitveno uro zanje, za uspeh podvzvetja in da bi bilo dosti novih dobrotnikov do prihodnje številke "MISLI".

Paddington Town Hall je bila za "Štefanovanje" kar premajhna. Tako lepe udeležbe sem res vesel. Za "pirhovanje" na velikonočni ponedeljek bomo postavili več miz in stolov, da bo dovolj prostora in nikomur ne bo treba oditi domov, kot se je to sedaj zgodilo, ko so nekateri pozni prišleci našli dvorano že polno. Tako upamo, da bo tudi takrat lepa vsota dodana sestrskega skladu. **VENDAR RAČUNAM PREDVSEM Z DEJSTVOM. DA SE BODO TUDI DRUGI ROJAKI KMALU ODZVALI NAŠI PROŠNJI IN ČIMPREJ DAROVALI ZA SESTRSKI SAMOSTAN! — P. Valerijan.**

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Andrej Štefan Žičkar, Belambi. Oče Franc, mati Štefanija r. Habor. Botrovala sta James in Karen Warner — 4. dec. 1966.

Peter Alojz Rebec, Bexley. Oče Alojz, mati Patricia r. Johnson. Botrovala Renzo in Ivana Trinco — 4. decembra 1966.

Patrik Brodnik, Corrimal. Oče Jože, mati Hermina r. Pezdivšek. Botrovala Alojzij in Barbara Brodnik — 11. dec. 1966.

Suzana Helena Omers, Croydon Park. Oče Franc, mati Veronika r. Vitek. Botra Ivan in Ani Omers (v domovini), zastopala sta ju Jože Debevec in Anka Peharda — 17. dec. 1966.

Emil Anton Zadnik, Paddington. Oče Mirko, mati Gabrijela r. Zorec. Botrovala Bruno in Sonja Prinčič — 25. dec. 1966.

Robert John Rubeša, Yagoona. Oče Ivan, mati Marija r. Maljevec. Botrovala Franc Vrtelj in Angela Unkovič — 25. decembra 1966.

P o r o k e

Viktor Novak, župnija Pregarje in **Dragica Ilijaš**, župnija Podgrad. Priči Karl Ilijaš in Ivan Kirn — 11. decembra 1966.

Misli, January, 1967

Ivan Gomboc iz župnije Sv. Jurij v Prekmurju in **Ana Grah** iz župnije Kuzma v Prekmurju. Priči sta bila B. Madocai in Jože Spadaro — 24. decembra 1966.

Smrt in pogreb

Na božični dan 25. decembra 1966 je v Port Kembla District Hospitalu umrl rojak **Jože Gorišek** v starosti 54 let. Dolga leta je živel v Warrili. Srčni napad mu je pretrgal nit življenja. Zapušča štiri otroke in ženo. Jože je bil po rodu iz Trziča. V Avstraliji je živel okrog 16 let. Duhovnik iz Warrawonga mu je podelil poslednje zakramente. Pokopali so ga v sredo 28. decembra z mašo zadušnico v cerkvi Shellharbour na tamkajšnjem pokopališču. Naj počiva v božjem miru.

OBVESTILO IZ ARGENTINE

Če je brat moje umrle žene, **Andrej Lenarčič**, še v Avstraliji, mu želim sporočiti, da mu sestra ne živi več. Podrobnosti mu pošljem, še se mi oglasi. — **Jožef Črnak**, c. Lovbet 4064, Lanus Oeste, Remedios de Escalada, B. Aires.

NEW SOUTH WALES

Cringila. — Malo je manjkalo, pa bi poslal rešeno Gustlnovo uganko o polžu. Pa sem se premislil. Rajši pustim uganko nerešeno, da bo lahko Gustl spet sam spil tisto flašo vina. Gotovo ga je zelo potreben, ko je bil tako vesel ob prvi uganki, ki je nobeden ni prav rešil. Od samega veselja je vino sam spil. Pa naj še tega, morda bo potem sam lezel s polžem čez zid in štel dni. To bo še boljše, kot če bi dobil odgovor od 99 ljudi. Dober tek, Gustl! — **Julij Bajt.**

Point Piper. — Vsem reševalcem Gustlrovega polža na znanje: Ker je bilo toliko rešitev poslanih, je moral odločiti žreb. Zgodilo se je, da je žreb padel na gospo Milko Staničevno v Granvillu. Tako smo iz našega slavnega uredništva sporočili Gustlno. Od tu naprej pa ne vemo nič. Če je tudi flaša padla na Milko, je treba pri njej poizvedovati. **Načelnik žrebanja.**

Granville. — Moje sožalje Gustlno, ki je ob svoji drugi uganki zgubil flašo. Preveč reševalcev je izračunalo pot tistega polža. Upam, da si je o praznikih vrli fant le kupil še drugo flašo in se tako odškodoval. Le pogumno nadaljuj, Gustl, saj zanimivo pišeš. Tu imaš pa eno od mene, pa flaše nič ne obljubim, da veš. V štirioglati sobi sedi v vsakem oglu en maček. Pred vsakim teh mačkov sedijo trije drugi mački in na repu vsakega mačka sedi po en maček. Koliko mačkov je v sobi? Pozdrav in veliko zabave! — **Mojca.**

Sydney. — Rad bi nekaj napisal v zadevi tehničnega šolanja v Avstraliji. Pred leti sem čital v MISLIH članek, ki ga je napisal **Stanko Samsa** in spodbujal k učenju. Takrat sem tudi jaz spet prišel za knjigo in s pomočjo ponovnega šolanja prišel z leti do lepe službe. Mnogo je slovenskih fantov in deklet med nami, ki bi jim bilo svetovati, naj nadaljujejo s pretrgano šolo ali začno od kraja. Svoj prosti čas bi vložili v stvar, ki je tega vredna kot komaj kaj drugega. Vsako mesto v Avstraliji ima svoj "Technical College". V Sydneyu je na Harris St. Ultimo. Ima poseben urad (Guidance Office), ki vsakemu da točne podatke. Šol-

sko leto se pričinja sredi februarja — torej za letošnje treba pohiteti! — **Franc Danev.**

VICTORIA

Neimenovan kraj. — Zelo rada berem ali poslušam kakšne novice iz Slovenije, ker svojo domovino še vedno zelo ljubim. Želim pa brati rajši kaj dobrega kot slabega. Da je tam obojega dosti, vem iz skušnje, ko sem bila doma na obisku. Veliko je na primer zgražanja nad domovino zaradi velikega števila splavov. Tudi sama sem bila priča, kako so ženske nagovarjale noseče matere, naj si dajo odpraviti. Na drugi strani sem pa pri obiskih v porodnišnici videla več žensk, ki imajo že po dva otroka, pa so prišle po zdravniško pomoč, da se jim srečno rodi še tretji. Na splošno pa o razmerah tam pove znana nagajiva pripovedka: žena je padla v vodnjak in utonila. Ko je mož videl, kaj se je zgodilo, je zavpil: prekleta baba, zdaj mi je še vodo ognusila! — Hočem reči: tudi če bi komunizem v Jugoslaviji danes utonil, nam je vendar dosti vode ognusil. — **Naročnica.**

Moomba Park. — Ali ste videli ploščo: na prvi strani veseli ljudje, v sredini harmonika vsem dobro poznanega vaščana? Popolnoma nova je in vse melodije vesele kompanije. Samo nekaj je starega: čudoviti Bled! Tisti Bled, ki je šel z nami v svet. Morda si že bil kdaj na Bledu, morda še ne. Ko poslušas to ploščo, se ti zdi, da si nekje v bližini Bleda. Zlati čas se vrača, vrača se spomin: povrni, povrni se barčica moja! Vsakemu človeku je Bog dal kak poseben dar. Poznam prijatelja, ki bi rajši bil brez kruha kot brez harmonike. Jaz imam pa ta dar, da rad poslušam melodije veselih ljudi. Prijatelj, ali tudi ti? Plošča z Bledom ti bo prinesla svežega slovenskega zraka v tvoj dom, le na stežaj ji vrata odpri! — **Martin Pirc.**

Melbourne. — Iz dna srca sem se nasmejala "moravškemu krompirju" v novem mohorskem Koledarju iz Celovca. Lojze Ilija pa zna. Tisoči mu bodo hvaležni, kot sem mu jaz. Posebej moram omeniti, da me je en jezikovni izraz v spisu iznenadil. Berite na strani 58: Jeseni itak vsi opravki na kup lete in kmetu vse prav pride, kar se more

v denar spraviti: še tako se komaj **konec h koncu stakne**. — Ali je še kje drugje ta reč tako povedana? Seveda mi je takoj prišlo na misel, kako je to v angleščini: **to make the ends meet!** Tolikokrat sem že mislila, kako bi se ta angleški izraz dal po slovensko povedati, pa nisem nikoli našla kaj podobnega v slovenščini. Na, pa je bilo treba brati o "moravškem krompirju" in zdaj vem. Je res v obeh jezikih prav isto. Dohodki in izdatki so kakor dva konca na niti sukanca, s katero povezuješ punkelj svojega gospodarstva. Če je tisti konec, ki pomeni izdatke, prekratek, ne moreš obeh koncev "stakniti", še manj pa zvezati. Ta izraz je gotovo dobro duhovit, rada bi pa vedela, kje ga je Lojze Ilija dobil. Menda ga ni iz angleščine pobral? V slovenščini ga nisem še nikoli ne slišala ne brala. Stvar se mi zdi toliko zanimiva, da se obračam na bralce in bralke MISLI, naj se oglasi, komur zadeva ni tako nova kot meni. Prosim! — **Marija N.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Zelo mi je ugajal "Razgovor" g. Rapotca v božični številki MISLI. Pa tudi sicer prav rad prebiram list mesec za mesecem, saj je izredno pester. O sebi bi imel povedati, da sem uspešno opravil zadnje izpite na ekonomski fakulteti tukajšnje univerze. Vesel sem tega uspeha, vsaj ves obilni trud ni bil zaman. Pozdravljam in prilagam prispevek za SLOVENICUM v Rimu. Lep pozdrav! — **Tomaž Možina.**

Gladstone. — Čudim se, kako morete izdajati tak list za dva dolarja na leto, ko vsi vemo, kako cene naraščajo. Tudi vsi časopisi so se zadnjih 10 let podražili, zakaj bi se MISLI ne? Ali mislite, da res ni toliko zavednih Slovencev v Avstraliji, da bi ostali za vsako ceno naročniki edinega lista, ki ga Slovenci v Avstraliji še premoremo? Pa še pišete, da pri sedanji tako nizki naročnini (sto cigaret . . .) s plačilom zaostajajo. Cene se še kar dvigajo, morali boste povišati naročnino. Slabo znamenje za nas vse, če bodo zaradi tega začeli list odpovedovati . . . — **Ivan Golob.**

(Morda ima Ivan prav. Za sedaj naj pa še ostane, kot je. "Zavedne Slovence" po sedanji uredbi najhitreje spoznamo po darovih za SKLAD. — **Ur.**

Brisbane. — Celovške "mohorjevke" so dospеле tudi k nam že pred Božičem. Mnogi so jih takoj dobili, drugim sem jih polagoma razdelil. Imam jih še dovolj, da lahko postrežem tudi takim, ki jih morda lani niso vzeli. Naj se oglasi, ne bo jim žal. Ponovno tudi izrekam zahvalo in priznanje Miri Mar, ki nam je popisala spet enega ptička na

Misli, January, 1967

eni naših "decimalnih" znamk. Kot zbiratelj tega blaga sem ji iskreno hvaležen. Čaka jo še veliko dela, če bo hotela opisati vse naše nove znamke. Da bi le res hotela in zmogla! — **Janez Primožič,** 39 Dickenson St., Carina, Brisbane, Qld.

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIŽEK

"GRANVILLE SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford
Tel. 632-4433

10 Larra St.
Yennora
Tel. 632-8543

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

S. & K. GOLOBIČ

19 Twenty-first Avenue, Mt. Isa, Qld.

Specialists in all types of Plumbing,
also Electric and Oxy Welding

ISKRENE ČESTITKE IN PRISRČNA
VOŠČILA ZA SREČNO NOVO LETO 1967
VSEM ROJAKOM V AVSTRALIJI

SREČNO NOVO LETO 1967

WOOMERA —

SKRIVNOSTEN KRAJ

V JUŽNI AVSTRALIJI

Miro Popotnik

DA JE WOOMERA SKRIVNOSTEN KRAJ, se ti razodene že koj, ko se nameniš tja na obisk. Ne moreš in ne smeš — brez posebnega uradnega dovoljenja. Kar dolgo je treba čakati, da ga dobiš. Ko pa končno le pride, sedeš nekje na vlak, ki te pripelje na postajo Woomera West. Kaj zagledaš najprej? Nekaka poslopja, ki spominjajo na vojaške kasarne. V njih so nastanjeni samski delavci in uslužbenci pri velikem državnem podjetju, ki je pred svetom precej skrito v Woomeri. Kakšno podjetje? Morda bi na kratko lahko rekel: raketno, vsemirsko zstreljevalno. Težko je najti slovenske izraze, ki povejo isto kot angleški: missiles. V tem oddelku Woomere je opirališče, ki povezuje Avstralijo s širokim svetom v pogledu vojne znanosti in raziskovanja vesolja. Zdi se, da druga naloga stopa bolj in bolj v ospredje.

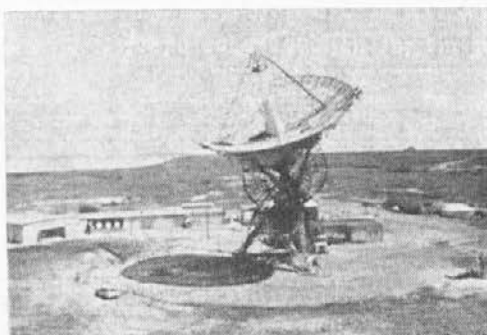
Zgodovina Woomere ne sega delj kot v leto 1948. Takrat je prišla v Avstralijo skupina angleških znanstvenikov, ki so iskali pripraven kraj za izdelovanje raketnih izstrelkov. Odločili so se za Woomero. Proti zapadu in proti severu — puščava! Izstreljene rakete ne morejo napraviti škode. Vendar je pa Woomera blizu proge transkontinentalne železnice, ki teče iz Adelaide v Perth. Ugodno! Tako je nastala Woomera.

Kasarnam podobna poslopja ali barake, ki jih zagledaš s postaje Woomera West, niso vse, kar je mogoče videti. Središče mesta, ki šteje danes nekaj nad 5.000 ljudi, je tri milje proč. Tam najdeš vse, kar iščeš v modernem avstralskem mestu: cerkve, šole, trgovine, banke, parke itd. Razlika je ta, da je to mestece silno snažno, čisto in skrbno oskrbovano. Nad 35.000 dreves so nasadili ob ulicah, okoli hiš in v parkih. Nič manj ko 50 uslužbencev vdrži vlada samo za to, da zalivajo mlada drevesa in druge nasade, da kosijo travo in pobirajo odpadke po ulicah. Woomera je pač vladna ustanova in vlada ima denar.

Sprva so se bali, da ne bodo mogli privabiti v Woomero delavcev in uslužbencev z družinami. Zaradi samote in žgočega podnebja. Mislili so v

prvi vrsti na samce. Pa je bila bojazen brez podlage. Poročeni so prihajali z družinami in ostali. Danes ima Woomera nad 600 družinskih hiš in veliko visokih stanovanjskih poslopij. Najemnina je nizka, vse je zelo moderno in vsa stanovanja so umetno hlajena. Samci stanujejo v poedinih sobah, hodijo na hrano v skupno menzo, zabavišč jim ne manjka. Gospodar vsem je en sam — vlada. Gorje človeku, ki ne drži reda ali celo naredi škodo! Pojdi, in ne prikaži se več!

Vse to zahteva ogromne vsote. Seveda najprej delavnice za proizvodnjo raket. Pa tudi vse drugo. Samo za kino-dvorano, pač najmodernejšo v Avstraliji, so plačali \$200.000. Za skupno obednico celo \$600.000. Vodo imajo napeljana po ceveh deset inčev debelih iz Port Auguste, ki je oddaljena 108 milj proti jugu.

Ljudje so prijazni, do obiskovalcev izredno uslužni, saj jih pa tudi redko dobijo medse. So pa tudi močno samozavestni, vsi so v državni službi in takorekoč del vlade. Tudi za zabave, plese, bankete in podobno poskrbi vlada. Ljudje so zgovorni, za vse se zanimajo, o vsem bodo razpravljali s teboj, le o edini produkciji Woomere ne smeš spraševati — o raketah! To spada pod nekak "military secreta", pa naj bo Avstralija v vojni ali ne. Sicer pa res le redki specialisti kaj prida vedo o tem. Proti severu izven mesta so zgrajene raketne baze, še malo više je ogromna "skleda", ki lovi radijske znake ameriških in drugih satelitov, obkrožajočih zemljo, sledi poletom astronautov — te naprave so pod ameriško administracijo. Blizu pa ne sme drug kot posebno pooblaščen znanstveniki in tehniki, ki tam delajo. Kadar so pa "med ljudmi", ne povejo ničesar in če vprašaš, se delajo nevedne.

Saj sem zapisal v začetku, da je Woomera — skrivnosten kraj.

GUSTL MA SPET BESEDA

FIVEDOK. — A ste zadenč bral, keku je gesput uredenk reku, de me boja elpu gobec zašil, češ de ta druge s sojim jezicam ferdirbujem. Ja, salabolt nazaj, kašna škandalozna demukracija pa je to prou za prou! Al res ne smem več pisat tku, de me bo prou usak butelj lahko zastopu? Olrajt! Bom pa nehu — kuker čte! Men se use to prekle-mansk feržmaga! Jest se tuki martram pa mart-ram, deb eldi učiu mal miselt, čeprou nimam sam ubenih šol, pa za bohlonaj majo že štrik u tacah, de me boja kr ubesel! Al eno vam pa puvem, de boste še tulil za mnoj kuker psi, ke niso bli pu-vaflen na pasjo ohcet na lun! — Zdej pa kuker čte! Sam za ta zadno milost be vas elpu prosu, de lahko utgovorim usem zavel ugank, ke sen jih pu-stavu. Kuker veste, so pr ta prv ugank usem mož-gančki utpovedal. Tku al pa tku so pr sojih rajten-gah zašajtal, samo zatu, ke se niso elpu zamirkal usaka moja beseda. — En ceu kep eldi pa je ta drugo uganko prou pogruntu. Scer pa morte prz-nat, de je bla čist ainfoh! No, pa smo žrebal in

Dragi Pepe! Žal mi je, da tvoje in zlasti tvo-jega narednika nabritosti nisem do kraja ugnal, a zdi se mi, da se je zanimiva in napeta igra lepo izravnala. Če vse upoštevamo, je bil izid pravi-čen: 1:1.

flašo je dobila Milka Staničeva. Živijo! Ona prau, de za ta prvo uganko nisem flaše spiu. Draga gespa! Jest enkol douh afn ne guncam, ampak usak **dober vin kmau pupijem in vsako flašo elpu spijem**, če me verjamete al pa ne. Tku so mene že učil, ke sen biu še čist mejčken na flašč. Če pa use glih ne verjamete, mi pa vi pošelite en ducat flašk, pounih seveda, pa vam bom hitro pokazou, keku se **flaše spijejo**. Jest mislim, de sen prou zapisu, če ne pa kr uprašajte tistega, ke se piše

Lojze Čmrl. Bote videl, de mi bo prou dau, če je kerle kuker se šika. — Pa se je uglasu še en gvi-šn Lojze Košorok, ke ti kr prau, de se za eno flašo ne splača uganke zrajtat. Tku je favlast, de rajš hot po ohcetih, kir je use zastonj. Pa se še baha, da je peu s Škrjančki. Prava reč! Jest sen jih enkat samkat slišu. Tekrat se mi je mejčken mil storil pr src, ke sen se spounu na gmajno do-ma blizu Bistrice. Ja, to so vam bli cajti! Ke smo fantje zvečer zapel tisto: "Ke psi zalajajo", de vam puvem, de smo tku slatku zapel, de so se še cucky ponoč jokali! Usi vaši Škrjanci bi ot same foušije s Harber Bridža u vodo poskakai. — Torej za slovo še ena uganka za ta najbel brihtne betice, če je sploh še kašna kje! — En star Arapc je mou tri sinove, eden bel žleht ke ta drug. Ke je umiru, je še pret pričam reku, de nej po negov smrt ne-gove kamele u ital razdelijo tku, de bo ta prv sin dubu eno polovico, ta drug sin eno tretino, in ta tretji sin eno devetino useh negovih kamel. Prec po očetov smrt b se sinou skor do krvavga stepl, ke niso vedel, keku b si kamele razdelil. Stari Arapc jim je zapustu 17 mršavih kamel. Keku nejb tak neroden števil kamel razdelil, kuker je ta star Arapc hotu? Pa so elpu šli k staremu muftiju, ke je douh cajta gruntu pa gruntu. Nazadne pa se mu je nekaj zašajnal. Useh 17 kamel je natank razdelu met use tri sinove tku kuker je stari Arapc u testamentu določu, a vender tku, de so use kamele ostale lepo žive in cele. Uprašajne je zdej: keku je mufti to napravu? — Tistmu, ke bo to teško uganko elpu rešu, bom puslau za nagrado kr dve flaši ta slatkega. — Adijo, zbogom, pa do-bro se mejte!

Pu sluvensk vas use u noumu let elpu pozdravla
vaš Gustel Piskernik

ČMRLJ. . . (s str. 5)

Posebej pa vztrajam na zaključni sodbi o Can-karju. Pred nekaj tedni sem si ogledoval nemški priročni leksikon "Duden" in tam pod poglavjem "slovenska literatura" bral tole:

"Začetki v reformacijski dobi s čisto cerkve-nim pismenstvom; v prosvetljski dobi se je slo-venska literatura ločila iz cerkvenega območja, umetniške stvaritve šele v romantiki (največji slo-venski pesnik France Prešeren); v drugi polovici 19. stoletja začetek realizma: J. Kersmik (sic!) in dr.; osvobodilna in socialna stremljenja v ba-ladah A. Aškerca; na pesništvo moderne so vpli-vale ustanovitve jugoslovanske države ter svetov-ni vojni; poleg tega se obravnavajo aktualni (zla-

Misli, January, 1967

sti socialni) problemi; znamenit pripovednik: F. Bevk (sic!)."

Tako "uradni" slovenski veščaki "uradno" predstavljajo slovensko književnost po svetu! In ta leksikon izhaja v milijonski nakladi!

Za skupno tolažbo pa naj navedem še odsta-vek iz predavanja dr. Alfonza Meckigerja, ki je dejal: "Jezik ni samo tehnično sredstvo, da se lju-dje razumtjo med seboj. Jezik je tudi organ, da se v posameznem človeku razvije njegova osebnost. **Pravilno se razvije osebnost, če se gradi na ljubez-ni do materinega jezika, do spoštovanja vse de-diščine človekovega rodu in naroda. Po jeziku ne-kega naroda se prenaša duh tistega naroda iz roda- v rod.**

DECEMBRSKE UGANKE REŠENE

Križanka v zlogih

Vodoravno: 1 poroka — 3 čebele — 5 tapeta — 7 tamburica — 9 trata — 10 Tana — 11 kapa — 12 tura — 13 semenišče — 15 koloni — 16 merjasec — 17 ukana.

Navpično: 1 pometam — 2 Katarina — 3 četa — 4 lepota — 6 Peca — 8 butara — 9 Trapani — 11 kamenina — 12 Tugomer — 13 selo — 14 ščeta — 15 kosec.

Dopolnjevanka V.

I. Golo — golob — — top — topol — — mre — mreža — — lev — levit — — mrka — mrkač.

II. Jako — Jakob — — Ter — terror — — Šar — šarža — — vrt — vrtim — — pore — Poreč.

Črke v krogih dajo ime praznika: BOŽIČ.

Rešitev poslali: Mira Mugerli, Jože Grilj, Emil Ličan, Ivanka študent, (nekaj sem jih izgubil Ur.)

POD VODSTVO ROJAKOV JE PRESLA

B. P. G A R A Ž A

190 Canley Vale Rd., Canley Hts., NSW.

Prevezla sta jo slovenska rojaka

FRANC BERKE & TOMAŽ KLINAR

Priporočata se vsem v kraju Canley Vale in okolici za vsa avtomobilska popravila.

Strokovno delo, zmerne cene, prijazna postrežba.

Imamo tudi inštrument za elektronski "tune-up" vašega motorja.

Tel. v garaži: 72-5853 — na domu: 72-1049

UGANKA S 25 ŠTEVILKAMI

Poslal Jože Grilj (za Gustlna in druge)

★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★

Vstavi številke, da bo njihova vsota na vse strani tudi v diagonali — znašala točno 65!

(Ta je pa od — od — vrabca! Kaj hujšega si ne upam zapisati, pa bi rad. Jaz bi se je niti od daleč ne lotil. Pa tudi treba ni, ker mi je Jože poslala rešitev, seveda zaupno. No, ko je Primožičeva pokazala, da imajo naši ugankarji dobre živce, se bodo pa že tudi na ta trdi oreh spravili. — Ur.)

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO
— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Dr. J. KOCE

POZOR: Čitajte!

POZOR: Čitajte!

G. P. O. BOX 670, PERTH, W. A.

1. NA SEVERU ZAPADNE AVSTRALIJE LAHKO DOBITE ZELO DOBRO ZAPOSLETEV. POVRH HRANE IN STANOVANJA ZASLUŽI NAVADEN (NEKVALIFICIRAN) DELAVEC NAJMANJ ČISTIH \$80 (40 FUNTOV) NA TEDEN. HRANA JE DOBRA IN TUDI STANOVANJSKE PRILIKE PRIMERNE, KAR SO MI POTRDILI NE SEVERU ZAPOSLENI ROJAKI. VEČJE ŠTEVILO DELAVCEV BODO POTREBOVALI KONCEM MESCA FEBRUARJA. KDOR ŽELI, SE LAHKO OBRNE NAME, KER IMAM PO ZAKONU PRAVICO ZA POSREDOVANJE DELA.
2. S I N G E R ŠIVALNI STROJ, ZIK-ZAK (ŠIVA NA VSE STRANI) DIREKTNO IZ TOVARNE V NEMČIJI, POPOLNOMA NOV IN KOMPLETNI (Z OMARCO, ELEKTRIČNIM MOTORJEM IN PRIBORJEM) STANE PRI MENI NAROČEN SAMO 64 FUNTOV (\$128). VAŠA MAMA ALI SESTRA, TETA ALI SVAKINJA ITD. DOMA V JUGOSLAVIJI BO UPRAVIČENO VESELA IN SREČNA, ČE JI POŠLJETE TAKO KRASNO DARILO. IZKORISTITE PRILIKO!

ZASTOPNIK za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC. Mrs. M. PERSIČ, 704 INKERMAN RD., CAULFIELD, VIC.
Tel. 50-5391.

PHOTO STUDIO

NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy N. 6, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Odrpto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 7. pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9. zjutraj
do 7. zvečer — TEL: JA 5978

CONTINENTAL RECORD & BOOK HOUSE

ADRIA

736A George Street, Sydney. Tel: 211-5462 z
NOVO! — Zmerne cene! — INTERESANTNO!

ADRIA

KNJIGE: vseh vrst, za vsako priliko, za vsak okus — v cirilici in latinici.
SLOVARJI: tudi učbeniki za angleščino in druge jezike.

LISTI IN ČASOPISI: vsake vrste periodiki iz Belgrada, Zagreba, Ljubljane in Sarajeva.

FOTOGRAFIJE: razglednice in stenske slike v barvah raznih mest in krajev v Jugoslaviji.

GRAMOFONSKE PLOŠČE: iz vseh krajev Jugoslavije, narodne pesmi in plesi, zabavna in klasična glasba, za pouk v angleščini in drugih jezikih s priročnikom. Igle, nosači, albumi za plošče in pribor za čiščenje plošč.

GRAMOFONI ZA AVTOMOBILE: znamka FILIPS (na elektr. tok), RADIETTE (na baterijo).

ROČNI IZDELKI: servisi za turško kavo, fildzani in čezve, steklenke in čašice, doze za cigarete, šahovnice, lutke v narodnih nošah, albumi.

KNJIGE, ČASOPISI IN PLOŠČE tudi v nemščini, francoščini, italijanščini, špansščini, grščini in arabščini.

NAŠE PODRUŽNICE PO AVSTRALIJI:

NEW SOUTH WALES:

WARRAWONG: La Paloma Record Shop, King Street.

PORT KEMBLA: Kembla Radio, 110 Wentworth Street.

PORT KEMBLA: 35 Wentworth St., Smith Newsagency.

WOLLONGONG: 255 Crown St., International Book Shop.

WOLLONGONG: 255 Crown St., Sport & Music Center.

COOMA: Percys Newsagency, 159 Sharp St.

NEWCASTLE: Moores Newsagency, 309 Hunter Street.

NEWCASTLE: 281 Hunter St., Rayfords Record Shop.

BLACKTOWN: Hickons Newsagency, 51 Mine Street.

BLACKTOWN: Neolette Records, P.O. Arcade

LIVERPOOL: Wylch Newsagency, 209 Macquarie Street.

LIVERPOOL: Mick Simmons Ltd., 121 George Street.

CABRAMATTA: Cabramatta Newsagency, 200 Railway Tee.

CABRAMATTA: Crescendo Records, 109 John Street.

FAIRFIELD: Andersons Newsagency, 113 The Crescent Street.

FAIRFIELD: Music Store, 91 The Crescent Street.

BANKSTOWN: Sth. Terrace Newsagency, 290 Sth. Terrace.

A.C.T.

CANBERRA: Price Newsagency, 83 Petrie St.

QUEENSLAND

MAREEBA: Browns Newsagency.

CAIRNS: 59 Lake St., Absells Newsagency.

BRISBANE: International Book Shop, 147 Adelaide Street.

VICTORIA

MELBOURNE: Polyglot Bok Shop, 267 Ltl. Lonsdale Street.

MELBOURNE: Contal Books & Records, 94 Elizabeth Street.

STH. YARRA: Hellas Electricals, 399 Chapel Street.

FITZROY: 109 Gertrude St., Universal Record Shop.

GEE LONG: Minerva Book Shop, 115 Ltl. Malap Street.

SOUTH AUSTRALIA

ADELAIDE: Pantheon Music House, 144 Hindley Street.

WHYALLA: Thoreys Newsagency, 5 Patterson Street.

WHYALLA: Reuord Bar, Bank of Adelaide Arcade.

WEST AUSTRALIA

KALGOORLIE: R. Bona, 340 Hannan St.

PERTH: Pan-Hellenic Record & Book Shop, 310 William Street.

Ako bi pri teh naših podružnicah ne našli takoj, kar želite, bodo naročili za vas pri nas.